

ΑΠΟΛΥΤΩΣΙΣ

«Ἰησοῦς Χριστὸς ἐγενήθη ἡμῖν σοφία ἀπὸ Θεοῦ, δικαιοσύνη τε καὶ ἁγιασμὸς καὶ ἀπολύτρωσις» (Α' Κο 1,30)

Κεφάχαιον Β'

Ἡ γέννηση τοῦ Ἰησοῦ
(Μτ 1,18-25)

γένετο δὲ ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἐξῆλθε δόγμα παρὰ Καίσαρος Αὐγούστου ἀπογράφεσθαι πᾶσαν τὴν οἰκουμένην.

2 αὕτη ἡ ἀπογραφὴ πρώτη ἐγένετο ἡγεμονεύοντος τῆς Συρίας Κυρηνίου.

3 καὶ ἐπορεύοντο πάντες ἀπογράφεσθαι, ἕκαστος εἰς τὴν ἰδίαν πόλιν.

4 ἀνέβη δὲ καὶ Ἰωσήφ ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας ἐκ πόλεως Ναζαρέτ εἰς τὴν Ἰουδαίαν εἰς πόλιν Δαυὶδ, ἧτις καλεῖται Βηθλεέμ, διὰ τὸ εἶναι αὐτὸν ἐξ οἴκου καὶ πατριᾶς Δαυὶδ,

5 ἀπογράψασθαι σὺν Μαριὰμ τῇ μεμνηστευμένη αὐτῷ γυναικί, οὓση ἐγκύω.

6 ἐγένετο δὲ ἐν τῷ εἶναι αὐτοὺς ἐκεῖ ἐπλήσθησαν αἱ ἡμέραι τοῦ τεκεῖν αὐτήν,

7 καὶ ἔτεκε τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν πρωτότοκον, καὶ ἐσπαργάνωσεν αὐτὸν καὶ ἀκάλυπτον αὐτὸν ἐν τῇ φάτνῃ, διότι οὐκ ἦν τόπος αὐτοῖς τόπος ἐν τῷ καταλύματι.

8 καὶ ποιμένες ἦσαν ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ ἀγραυλοῦντες καὶ φυλάσσοντες τὰς ἀγέλας τῆς νυκτὸς ἐπὶ τὴν ποίμνην αὐτῶν.

9 καὶ ἰδοὺ ἄγγελος Κυρίου ἐπέστη αὐτοῖς καὶ δόξα Κυρίου περιέλαμψεν αὐτούς, καὶ ἐκθύβησαν φόβον μέγαν.

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ὉΜΩΝΥΜΟΥ ὉΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ

10 καὶ εἶπεν αὐτοῖς ὁ ἄγγελος, μὴ φοβεῖσθε· ἰδοὺ γὰρ εὐγγελίζομαι ὑμῖν χαρὰν μεγάλην, ἧτις ἔσται παντὶ τῷ λαῷ,

11 ὅτι ἐτέχθη ὑμῖν σήμερον σωτὴρ, ὃς

1 Τὶς ἡμέρες ἐκεῖνες ὁ Καίσαρ Αὐγούστος ἐβγάλε δίαταγμα νὰ ἀπογραφεῖ ὅλη ἡ οἰκουμένη.

2 Ἡ ἀπογραφὴ αὐτὴ ἦταν ἡ πρώτη ποὺ ἐγένετο ὅταν ἑπαρχὸς τῆς Συρίας ἦταν ὁ Κυρήνιος.

3 Ὅλοι πήγαιναν, λοιπόν, νὰ ἀπογραφθοῦν, καθένας στὸν τόπο τῆς καταγωγῆς του.

4 Ἀνέβηκε κι ὁ Ἰωσήφ ἀπὸ τὴ Ναζαρέτ, πόλη τῆς Γαλιλαίας, στὴν Ἰουδαία, γιὰ νὰ ἀπογραφεῖ στὴν πόλιν Δαβὶδ, ποὺ ὀνομάζεται Βηθλεέμ, διότι ἐκεῖ ἦταν ἀπὸ τὸ οἶκο γενεᾶ καὶ τῆς πόλεως τοῦ Δαβὶδ.

5 Ὡς ἐπορεύοντο οἱ δύο, Μαριὰμ καὶ Ἰωσήφ, ἐπληρώθη ἡ ἐγκύωστί της.

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Ε'
ΕΤΟΣ ΟΕ'
ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2020
Αρ. Φύλ. 900

12 Σήμερον, ἐν τῇ πόλει τοῦ Δαβὶδ γεννήθη

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

Μηνιαίο "Όργανο

Όμωνύμου Όρθοδόξου Αδελφότητας
ΚΩΔΙΚΟΣ: 2534

Τεύχ. 900, ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2020

Περιεχόμενα

Σαθρό θεμέλιο	299
Ό Χριστός, ή αλήθεια.....	300
Ό νύμφη Σιών.....	303
Γεννάται.....	306
Νύχτα Χριστουγέννων (ποίημα).....	307
Ένα ήτα... μέ φέρνει στή φάτνη Σου!.....	308
Όρθε ή ώρα.....	309
Οί μικρές στιγμές.....	311
Σας περιμένω!	312
Διαχρονικές διδαχές	314
Μέσα στό έλεος του Θεού.....	316
Στή φωτιά του καθήκοντος	318
Μέρα πού ξημερώνει (διήγημα)	320
Όπιβεβλημένη απάντηση	322
Συζητώντας τά γεγονότα.....	324
Περιεχόμενα 2020	326

Όδιοκτησία - Όκδοση
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Πέλοπος 7, 546 33 Θεσ/νίκη
Τηλ. - fax: 2310 270630, 274518
www.apolytrosis.gr
e-mail: apolytrosis@otenet.gr

Δ/ντής Συντάξεως:
Γεώργιος Μυτιληναίος
Όλ. Συμεωνίδη 6, 54639 Θεσ/νίκη

Δημιουργικό, προεκτύπωση,
καλλιτεχνική έπιμέλεια:

«Χριστιανική Όελπίς»
Όρθόδοξη Όδελφότητα,
Όίλυρο Θεσ/νίκης
Τηλ.: 2310 677136

Όκτύπωση - βιβλιοδεσία:
«Μέλισσα», Όσπροβάλτα
Τηλ.: 23970 23313

Ότήσια συνδρομή:

Όσωτερικού: 10€

Όξωτερικού: 35€

Όύπρου: 25€ ΗΠΑ: 45\$

Όαναδά: 50\$ Όύστραλίας: 55\$

Όρ. λογ. ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ:

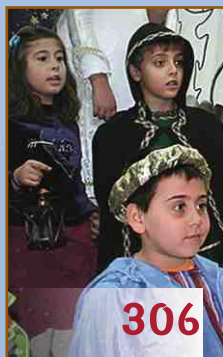
6074010115324

Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»

Γιά τούς συνδρομητές
του έξωτερικού

IBAN: GR 94 0171 0740 0060

7401 0115 324

Σαθρό θεμέλιο

Τά Χριστούγεννα είναι ή κατ' ἐξοχήν γιορτή τοῦ Φωτός. Ἡ γέννηση τοῦ Λυτρωτῆ ἀνατέλλει καί πάλι τόν αἰώνιο, ἀσύγκριτο ἥλιο πού φωτίζει, θερμαίνει καί γλυκαίνει τίς παγωμένες μέχρι χθές καρδιές.

Ὅμως τό φῶς τῶν Χριστουγέννων δέν συνδέεται μόνο μέ τή θαλπωρή καί τή χαρά, ὅπως νομίζουν πολλοί. Φανερώνει μπροστά μας καί πληγές ὀδυνηρές, τίς ἀλήθειες τῶν ὁποίων οἱ φαντασμαγορικές μας φιέστες «πνίγουν», γιά νά μήν ταράζεται ἡ μακαριότητά μας.

Πρόκειται βέβαια γιά τά γεγονότα τῆς σφαγῆς τῶν νηπίων τῆς Βηθλεέμ. Ὁ βασιλιάς τῆς Ἰουδαίας Ἡρώδης Α', ἕνας διεστραμμένος καί παράφρων, διατάζει νά φονεύσουν στήν περιοχή αὐτή ὅλα τά νήπια μέχρι δύο ἐτῶν, προκειμένου, ὅπως πίστευε, νά πεθάνει μαζί τους καί ὁ ἄγνωστός του νεογέννητος Χριστός. Ἡ παράνοιά του τοῦ ὑπαγόρευε ὅτι τό νήπιο αὐτό ἀποτελοῦσε ἀπειλή γιά τόν θρόνο του, καί συνεπῶς ἔπρεπε νά τό ἐξοντώσει πάραυτα καί μέ κάθε δυνατό τρόπο.

Ἡ ἱστορία αὐτή ἀφορᾷ καί σέ μᾶς πολλαπλῶς. Θά σταθοῦμε ἐδῶ σ' ἕνα μόνο σημεῖο: Κι ἐμεῖς σήμερα, μολοντί δέν διστάζουμε νά κατακεραυνώσουμε τήν ἀθλιότητα τοῦ Ἡρώδη καί νά θρηνήσουμε γιά τά ἀθῶα ἐκεῖνα νήπια πού ἔσφαξε, μολοντί ἀποστρεφόμεστε μέ βδελυγμία τή διαστροφική ἐξάρτησή του ἀπό τό πάθος τῆς ἐξουσίας, ὅχι σπάνια τοῦ μοιάζουμε στή φιλαυτία καί στό ἀλαζονικό φρόνημα. Λεγόμαστε μέν χριστιανοί καί λατρεύουμε ἐξωτερικά τόν Χριστό, ἀλλά πόσες φορές προσκυνοῦμε μυστικά τό ὑπερτροφικό «ἐγώ» μας! Πόσες φορές ἀναγνωρίζουμε τόν Ἰησοῦ ὡς Κύριο καί Θεό μας καί τήν ἴδια στιγμή τόν ὑπονομεύουμε! Κι ἐνῶ συγκινούμαστε μπροστά στήν ταπεινότητα τῆς φάτνης του, προτιμοῦμε συχνά νά παραμείνει --ὁ Κύριός μας-- ἐκεῖ, μέσα στά ράκη. Διότι πού νά φιλοξενηθεῖ; Στήν ὑπαρξή μας; Οὔτε λόγος!...

Καί τό ἐρώτημα εἶναι: Δέν καταλαβαίνουμε ὅτι ὁ ἑαυτός μας εἶναι πολύ σαθρό θεμέλιο γιά νά χτίσουμε πάνω του μέ ἀσφάλεια; Δέν νιώθουμε τήν κατάφωρη ἀδυναμία μας; Ὁ αἰώνας πού πέρασε «σκότωσε» τόν Θεό, γλέντησε τόν θάνατό του καί τί πέτυχε τελικά; Εἶδε τά τέκνα του νά παραδίνονται στό αἷμα καί σέ ἀνήκουστες καί πρωτοφανεῖς θηριωδίες. Πότε θά συνειδητοποιήσουμε ἐπιτέλους ὅτι μακριά ἀπό τόν Κύριο ὁ ἄνθρωπος καταρρέει; Πότε θά ἀντιληφθοῦμε ὅτι χωρίς τίς ἅγιες ἐντολές του καταντάει ἕνα ἠθικά ἀσπόνδυλο ὄν χωρίς ἄξονα, χωρίς ἀναφορά, χωρίς ὅρια, χωρίς ἀξίες καί τελικά χωρίς ἀξιοπρέπεια; Ὁ Ἡρώδης εἶναι ἕνας διαχρονικός ὑπογραμμός αὐτῆς τῆς ἀλήθειας, καί βέβαια ἕνα κορυφαῖο παράδειγμα πρὸς ἀποφυγὴν.

Ὁ Χριστός, ἡ ἀλήθεια

Θά ἡχήσουν καί φέτος οἱ καμπάνες τῶν Χριστουγέννων. Τό ὑπέροχο μήνυμα τοῦ οὐρανοῦ θά ἀκουσεῖ καί πάλι στήν ταλαίπωρη γῆ μας: "Ὁχι, δέν εἴμαστε μόνοι. Δέν παλεύουμε μάταια μέ τά ἀδιέξοδά μας. Ἡ κραυγή τῆς οδύνης μας δέν ἀντηχεῖ στό κενό. Ὁ ἅγιος Θεός ἀφουγκράστηκε τήν ἀγωνία μας καί μᾶς ἔστειλε παράκλητο καί λυτρωτή ἀπό τά δεινά μας τόν ἴδιο τόν μονογενή του Υἱό.

Βέβαια θά ἀντιτείνει κανεῖς ὅτι χιλιάδες ἀρνητές σ' ὅλο τόν κόσμο εἰρωνεύονται καί χλευάζουν αὐτή τήν πίστη, κάτι πού ἀσφαλῶς ἰσχύει. Ὡστόσο, ὅλοι ὅσοι σκέφτονται ἔτσι, ὅλοι ὅσοι ἀπιστοῦν στήν ἀλήθεια τῶν Χριστουγέννων, πρέπει νά ἐξηγήσουν πειστικά τό ἐξῆς: Ἀπό τή νύχτα τῆς γέννησης τοῦ Χριστοῦ πέρασαν ἤδη 2020 χρόνια. Τί θά ἀνέμενε κανεῖς φυσιολογικά; Ἀναμφίβολα ἢ νά ξεχαστεῖ παντελῶς αὐτό τό φαιδρό ἄτομο πού διακήρυξε ὅτι εἶναι Θεός ἢ νά τόν θυμοῦνται οἱ μελετητές τῆς ἱστορίας σάν μιὰ φάρσα. Κι ὅμως. Ὁ Ἰησοῦς ἀπό τή Ναζαρέτ ἦταν καί ἐξακολουθεῖ νά εἶναι τό πιό ἐνδιαφέρον, τό πιό ἐπίκαιρο καί τό πιό προκλητικό ἐρωτηματικό τῆς ὑφηλίου. Ἐκατομμύρια ἄνθρωποι ἐλκύσθηκαν καί ἐλκύονται ἀπό τό πρόσωπό του, ὅπως καί ἑκατομμύρια εἴτε τόν μισοῦν καί βυρσοδομοῦν ἐναντίον του εἴτε τόν περιφρονοῦν καί τόν διαβάλλουν. Πῶς λοιπόν κατάφερε ἕνας νεαρός τέκτων θυμόσοφος πού πέθανε πάνω σ' ἕνα σταυρό νά διεγείρει τέτοιες δισχιλιεῖς θύελλες, ἂν δέν ἦταν κάτι πολύ περισσότερο; Καί πῶς γίνεται νά σαγηνεύει ἢ νά «ἀπειλεῖ» ἀκόμη καί σήμερα ὁλόκληρα ἡμισφαίρια; Ἡ πιό καθαρή ἀλλά καί ἡ πιό ἀληθινή ἀπάντηση εἶναι ὅτι δέν γίνεται. Ἡ ἴδια ἡ ἱστορία μᾶς διδάσκει ὅτι δέν ὑπῆρξε ποτέ κάποιο παρόμοιο φαινόμενο. Γιά νά γίνω πιό συγκε-

κριμένος:

♦ Ὁ Ἰησοῦς δέν εἶναι ἰδρυτής θρησκείας, ὅπως ἐσφαλμένα λέγεται. Δέν μπορούμε ἐπ' οὐδενί νά τόν συγκρίνουμε μέ τόν Βούδα ἢ τόν Κομφούκιο, ἢ νά παραλληλίζουμε τή διδασκαλία του μ' αὐτή τοῦ Ἰνδουϊσμοῦ. Αὐτές οἱ πανάρχαιες θρησκείες ἐπιβιώνουν μέχρι σήμερα ἐπειδή ἀκριβῶς εἶναι θρησκείες. Τί θά πεῖ θρησκεία; Θά πεῖ πολύ ἀπλά ιδέες, οἱ ὁποῖες ἱεροποιοῦν τή φθορά καί τά ἀδιέξοδά μας (π.χ. νιρβάνα), δέν ἔχουν κανένα κόστος, καί ἀπέχουν ἐπιμελῶς ἀπό τήν κρισάρα τῆς ἱστορίας. Στόν ἀντίποδα ἀκριβῶς αὐτῶν τῶν ἀντιλήψεων, ὁ Χριστιανισμός ὄχι μόνο κηρύττει τήν κατάργηση τῆς φθορᾶς, ἀλλά τό ἐπαναστατικό, ἀντισυμβατικό καί ἐπικίνδυνο αὐτό κήρυγμά του συνδέεται ἀπολύτως μέ τήν ἱστορία. Δέν θά μᾶς ἀναστήσει μιᾶ «πνευματική» δύναμη ἀπό κάποιους ἀπρόσιτους ὑπερβατικούς κόσμους, ἀλλά ἡ δύναμη τοῦ ξεκάθαρα ἱστορικοῦ γεγονότος τῆς ἀνάστασης τοῦ Χριστοῦ, τό ὁποῖο καί σήμερα ἀκόμη ὅλοι οἱ σοβαροί ἐρευνητές δηλώνουν ἀδυναμία νά ἐξηγήσουν ὀρθολογικά.

♦ Ὁ Χριστός, ὅπως δήλωσε ὁ ἴδιος μπροστά στόν Πιλάτο, εἶναι βασιλιάς καί ἔχει βασιλεία (βλ. Ἰω 18,36-37). Ὡστόσο ἵδρυσε αὐτή τή βασιλεία του, δηλαδή τήν Ἐκκλησία, μ' ἓναν ἐντελῶς παράδοξο τρόπο. Ὅλοι οἱ ἄλλοι βασιλεῖς στερῶσαν τό κράτος τους ἀποκλειστικά στή δύναμη καί στή βία τοῦ ξίφους. Κανείς δέν ἔχτισε τήν αὐτοκρατορία του μέ κηρύγματα τοῦ τύπου «Ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν» (Μθ 5,44), ἢ μέ τήν ἐντελῶς ἐξωφρενική γιά τόν κόσμο μας διακήρυξη «Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἀκολουθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καί ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, καί ἀκολουθεῖτω μοι...» (Μρ 8,34). Ὁ μόνος πού συμπεριφέρθηκε ἔτσι, ὁ μόνος πού τήρησε αὐτή τήν τόσο «παράλογη» στάση καί κατέβαλε ὅλο τό κατάπικρο τίμημά της ἦταν ὁ Ναζωραῖος. Κι ὅμως. Ποιά ἀπό τίς πανίσχυρες ἐκεῖνες αὐτοκρατορίες ἐπιβίωσε; Ποιά μπόρεσε νά σταθεῖ μέ ἀξιώσεις στό βάθος τοῦ χρόνου; Οἱ Ἀσσύριοι; Οἱ Βαβυλώνιοι; Οἱ Πέρσες; Οἱ Ἕλληνες; Οἱ Ρωμαῖοι; Καμία! Μόνον ἡ ἐντελῶς ἀνυπεράσπιστη καί ἀνοχύρωτη Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ! Καί τό συγκλονιστικώτερο; Ἡ Ἐκκλησία στά τριακόσια πρῶτα χρόνια τῆς ζωῆς της, ἀλλά καί ἀργότερα, καί μέχρι τήν ἐποχή μας, πέρασε πλεῖστες ὅσες φορές μέσα ἀπό τή φωτιά τῶν διωγμῶν καί τοῦ μαρτυρίου. Ἀλλά ἐνῶ οἱ περισσότεροι «ἀναλυτές» περίμεναν ὅτι θά γινόταν σάχητ ἢ θά σκόρπιζε μέσα στή θύελλα, αὐτή ἀναδυόταν πάντοτε λαμπρότερη, ἰσχυρότερη. Ποῦ βρῆκε τή δύναμη; Ποιός τή διαφύλαξε ἀκέραιη; Ποιός τήν αὔξανε μέσα στό καμίνι τοῦ θανάτου; Ἄν ὁ ἀρχηγός της ἦταν ἓνας κοινός ἀπατεώνας ἢ φρενοβλαβής, τί θά ἀπέμενε ἀπό τήν ὑπόστασή της, τί θά διασωζόταν; Ἐνας ἐθνικός συγγραφέας στήν ἐποχή τῶν διωγμῶν ἔγραψε μέ καταφανῆ μειονεξία καί φθόνο ὅτι οἱ χριστιανοὶ τῶν ἡμερῶν του ἦταν μερικές κακόμοιρες γριοῦλες, χήρες καί ὀρφανά. Ὡστόσο, ἂν μπορούσε νά κοιτάξει γύρω του μερικά χρόνια ἀργότερα, θά παρατηροῦσε

μέ ἔκπληξη ὅτι αὐτά τὰ «μωρὰ τοῦ κόσμου» (Α΄ Κο 1,27), ἀλλὰ σοφοί ἐν Θεῷ, ἔγιναν οἱ ἀκατανίκητοι ἐκείνοι μοχλοὶ πού μετέβαλαν ἓναν φανατικά ἀντίχριστο κόσμο σέ οἶκο ἱερό τοῦ ἁγίου Πνεύματος.

Ὁ Χριστός λοιπόν εἶπε τήν ἀλήθεια ἢ μάλλον εἶναι ἡ ἀλήθεια (βλ. Ἰω 14,6). Ἡ μοναδική ἀλήθεια. Ἀπομένει βεβαίως ἓνα ἐρώτημα: Ἄν ὄντως ἔτσι ἔχει τό πρᾶγμα, τότε γιατί ἓνα πλήθος ἀνθρώπων τό ἀρνεῖται; Ποῦ ὀφείλεται ἡ ἀδυναμία του νά πιστέψει στόν Ἰησοῦ; Ἡ ἀπάντηση δέν εἶναι τόσο ἀπλή οὔτε τόσο εὐνόητη, ὅμως τό γεγονός εἶναι ἓνα: Ἡ πίστη στόν Χριστό δέν σημαίνει μόνο δόξα καί νίκη. Σημαίνει καί μετάνοια καί ἄρνηση τῶν παθῶν μας καί δάκρυα καί παχνί καί σταυρό καί θάνατο. Πῶς λοιπόν ὁ ἀλαζών ἄνθρωπος τοῦ 21^{ου} αἰῶνα νά δεχτεῖ νά ὑποστεῖ κάτι τέτοιο; Καί πῶς ἀλήθεια θά μπορούσε νά ἀποστεῖ ἀπό τήν (ἀνήθικη) συλλογιστική πού τόν «ἔφτιαξε», ὅτι «ἂν ἡ πραγματικότητα δέν συμφωνεῖ μέ τό συμφέρον μου, τόσο τό χειρότερο γιά τήν πραγματικότητα»;

Εὐάγγελος Ἀλ. Δάκας

ΕΠΙΚΑΙΡΕΣ ΔΩΡΟΠΡΟΤΑΣΕΙΣ

Ζητήστε τα
στό Βιβλιοπωλεῖο μας
ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ
Γ. Μπακατσέλου 5,
Θεσσαλονίκη
τηλ. 2310 274518

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2020

Προσεγγίσεις στην Παλαιά Διαθήκη

Ἡ νύμφη Σιών

Στό τέλος τοῦ 61ου κεφαλαίου ὁ προφήτης Ἡσαΐας περιγράφει μιά συμβολική παράσταση. Παρουσιάζει ἕναν καρποφόρο κῆπο καί μιά στολισμένη νύμφη, πού νιώθει δυνατή ἀγάπη γιά τόν νυμφίο της. Ἡ εἰκόνα αὐτή συνεχίζεται καί στό 62ο κεφάλαιο. Στήν νύμφη του Σιών στέλνει ὁ Μεσσίας μέ τόν προφήτη τό χαρμόσυνο μήνυμα ὅτι πλησιάζει ὁ καιρός πού θά τήν ἐπισκεφθεῖ φέρνοντας μαζί του πλούσια δώρα, γιά νά τήν καταστήσει ἑνδοξη καί

τιμημένη ἀνάμεσα σέ ὅλα τά ἔθνη.

Ἡ προφητεία αὐτή ἀναφέρεται στήν λύτρωση καί ἐπάνοδο τῶν Ἰουδαίων ἀπό τήν βαβυλώνια αἰχμαλωσία καί στήν ἀποκατάσταση τῶν σχέσεων τους μέ τόν Θεό. Ἐφαρμόζεται τέλεια, ὡστόσο, στόν νέο Ἰσραήλ τῆς χάριτος, στόν πιστό λαό τοῦ Θεοῦ, στήν Ἐκκλησία, καί σέ κάθε πιστή ψυχή, πού ἀπολαμβάνει τήν αἰώνια εὐφροσύνη καί ἀγαλλίαση κοντά στόν νυμφίο Χριστό.

ΗΣΑΪΑΣ 62,1-6

Κείμενο

62,1. Διὰ Σιών οὐ σιωπήσομαι καί διὰ Ἱερουσαλήμ οὐκ ἀνήσω, ἕως ἂν ἐξέλθῃ ὡς φῶς ἡ δικαιοσύνη μου, τὸ δὲ σωτήριόν μου ὡς λαμπὰς καυθήσεται.

62,2. Καὶ ὄψονται ἔθνη τὴν δικαιοσύνην σου καὶ βασιλεῖς τὴν δόξαν σου, καὶ καλέσει σε τὸ ὄνομά σου τὸ καινόν, ὃ ὁ Κύριος ὀνομάσει αὐτό.

62,3. Καὶ ἔσῃ στέφανος κάλλους ἐν

Μετάφραση

62,1. Γιά τήν Σιών δέν θά σιωπήσω καί γιά τήν Ἱερουσαλήμ δέν θά ἡσυχάσω, μέχρι νά ἐμφανισθεῖ σάν φῶς ἡ δικαιοσύνη μου· τότε ἡ σωτηρία μου σάν λαμπάδα θά καίει.

62,2. Καί θά δοῦν τά ἔθνη τὴν δικαίωσή σου καί οἱ βασιλιάδες τὴν δόξα σου, καί θά σέ ὀνομάσει μέ τὸ ὄνομά σου τὸ καινούργιο, ἐκεῖνο πού ὁ Κύριος θά δώσει.

62,3. Καί θά εἶσαι ὁμορφο στεφάνι στό

χειρὶ Κυρίου καὶ διάδημα βασιλείας ἐν
χειρὶ Θεοῦ σου.

62,4. Καὶ οὐκέτι κληθήσῃ Καταλελειμ-
μένη, καὶ ἡ γῆ σου οὐ κληθήσεται ἔτι
Ἔρημος· σοὶ γὰρ κληθήσεται Θέλημα
ἐμόν, καὶ τῇ γῇ σου Οἰκουμένη, ὅτι εὐ-
δόκησε Κύριος ἐν σοὶ καὶ ἡ γῆ σου συν-
οικισθήσεται.

62,5. Καὶ ὡς συνοικῶν νεανίσκος παρ-
θένω, οὕτω κατοικήσουσιν οἱ υἱοὶ σου·
καὶ ἔσται ὃν τρόπον εὐφρανθήσεται
νυμφίος ἐπὶ νύμφῃ, οὕτως εὐφρανθή-
σεται Κύριος ἐπὶ σοί.

χέρι τοῦ Κυρίου καὶ βασιλικὸ διάδημα
στό χέρι τοῦ Θεοῦ σου.

62,4. Καὶ δέν θά ὀνομάζῃσαι πλέον «Ἐγ-
καταλελειμμένη», καὶ ἡ χώρα σου δέν
θά ὀνομάζεται πλέον «Ἔρημος»· διότι
σέ σένα θά δοθεῖ τό ὄνομα «Θέλημα δι-
κό μου», καὶ στήν χώρα σου «Οἰκουμέ-
νη», διότι εὐαρεστήθηκε ὁ Κύριος σέ
σένα καὶ ἡ χώρα σου θά πυκνοκατοικη-
θεῖ.

62,5. Καὶ ὅπως ὁ νέος νυμφεύεται παρ-
θένα, ἔτσι θά κατοικήσουν οἱ γιοί σου.
Κι ὅπως θά εὐφραίνεται ὁ νυμφίος μέ
τήν νύμφη, ἔτσι θά εὐφραίνεται ὁ Κύρι-
ος μέ σένα.

Φαίνεται κάποιες φορές νά παρα-
κολουθεῖ ὁ Κύριος ἀδιάφορα τό δράμα
τῆς Σιών. Ἐντούτοις, ἡ ἀγάπη του γι'
αὐτήν καὶ οἱ ὑποσχέσεις πού τῆς ἔχει
δώσει δέν τόν ἀφήνουν νά ἡσυχάσει.
Θά ἐπέμβει, λοιπόν, γιά νά διαλύσει τό
σκοτάδι τῆς θλίψης της. Θά τῆς δώσει
μάλιστα ἓνα ὄνομα καινούργιο. Στήν
Παλαιά Διαθήκη ἀναφέρονται πολλές
περιπτώσεις ὅπου δίδεται καινούργιο
ὄνομα σέ μιά τοποθεσία, μετά ἀπό κά-
ποιο γεγονός πού διαδραματίσθηκε ἐ-
κεῖ. Συμβαίνει, ἐπίσης, ὁ ἴδιος ὁ Θεός
νά δίδει νέο ὄνομα σέ ἓνα πρόσωπο
γιά νά δηλώσει κάποια ριζική ἀλλαγή
στήν ζωή του. Τό νέο ὄνομα τῆς Σιών
θά σφραγίσῃ τήν ἐπανασύνδεση τῶν
σχέσεών της μέ τόν Θεό καὶ θά φανε-
ρῶνῃ τήν ἰδιαίτερη ἀγαπητική σχέση
πού θά ἔχει ὁ Θεός μαζί της.

Ὁ προφῆτης καμαρώνει γιά τήν Σι-
ών. Μοιάζει μέ ἓνα ὠραιότατο περί-
τεχνο στεφάνι στό χέρι τοῦ Κυρίου, μέ
ἓνα βασιλικὸ διάδημα στό χέρι τοῦ Θε-

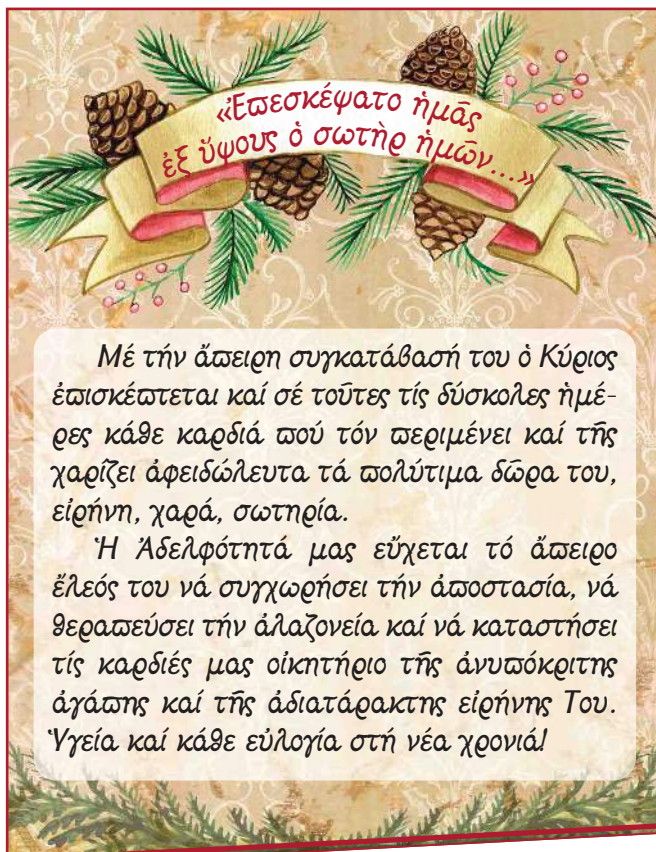
οῦ. Ἡ μεταβολή της ἐκφράζεται μέ τὰ
συμβολικά ὀνόματα πού τῆς ἀποδίδον-
ται. Ἡ ἔρημη πόλη, πού ὀνομαζόταν
«Καταλελειμμένη» γιά τό μέγεθος τῆς
ἐγκατάλειψης, μετά τήν αἰχμαλωσία
τοῦ λαοῦ της καὶ τήν ἐξορία του στήν
Βαβυλώνα, θά ὀνομάζεται τώρα «Θέ-
λημα ἐμόν», δηλαδή «Ποθητή σέ μέ-
να», «Χαρά μου». Ἡ χώρα πού ὀνομα-
ζόταν «Ἔρημος», θά ὀνομαστεῖ «Οἰ-
κουμένη» (=Κατοικημένη), ἓνα ὄνομα
πού ὑποδηλώνει τήν ἐπάνοδο τῶν ἐξο-
ρίστων.

Γιά τήν ἐπίγεια, βέβαια, Σιών ὁ Κύ-
ριος καὶ πάλι θά θρηνήσῃ· «ποσάκις
ἠθέλησα ἐπισυναγαγεῖν τὰ τέκνα σου
ὃν τρόπον ἐπισυνάγει ὄρνις τὰ νοσσία
ἐαυτῆς ὑπὸ τὰς πτέρυγας, καὶ οὐκ ἡ-
θελήσατε. Ἰδοὺ ἀφίεται ὑμῖν ὁ οἶκος ὑ-
μῶν ἔρημος» (Μθ 23,37-38). Τὰ προφη-
τικὰ ὀνόματα τοῦ Ἡσαΐα θά βροῦν τήν
τέλεια ἐφαρμογή τους μόνο στήν Ἐκ-
κλησία. Αὐτή εἶναι ἡ πιστή νύμφη τοῦ
Κυρίου, πού αἰώνια θά τόν εὐαρεστεῖ.

Αυτή αποτελεί τήν μεγάλη δική του οικογένεια, πού ἀγκαλιάζει ὅλα τὰ ἔθνη.

Εἶναι ἀξιοπρόσεκτο ὅτι στήν Παλαιά Διαθήκη πολλές φορές χρησιμοποιεῖται ἡ ἀγάπη τοῦ νυμφίου πρὸς τήν νύμφη ὡς ἐκφραστικό παράδειγμα τῆς ἀγαπητικῆς σχέσεως τοῦ Θεοῦ πρὸς τόν λαό του. Διότι αὐτή ἡ σχέση στήν σκέψη τῶν ἀνθρώπων ἦταν πολύ ἰσχυρή. Στήν Καινὴ Διαθήκη ὅμως, μετὰ τήν ἐνανθρώπηση τοῦ Θεοῦ καὶ τήν θυσία του γιὰ τήν ἀγαπημένη του Ἐκκλησία, ἡ σχέση Χριστοῦ-Ἐκκλησίας γίνεται πλεον τό ἀνώτερο ὑπόδειγμα ἰσχυροῦ δεσμοῦ. Αὐτή τήν σχέση χρησιμοποιεῖ ὁ ἀπόστολος Παῦλος γιὰ νά δείξει πόσο θυσιαστική καὶ στοργική πρέπει νά εἶναι ἡ ἀγάπη τοῦ νυμφίου πρὸς τήν νύμφη· «οἱ ἄνδρες ἀγαπάτε τὰς γυναῖκας ἑαυτῶν, καθὼς καὶ ὁ Χριστὸς ἠγάπησε τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἑαυτὸν παρέδωκεν ὑπὲρ αὐτῆς» (Ἐφ 5,25).

Στέργιος Ν. Σάκκος

Μέ τήν ἄπειρη συγκατάβασή του ὁ Κύριος ἐπισκέπτεται καί σέ τοῦτες τίς δύσκολες ἡμέρες κάθε καρδιά σου τόν περιμένει καί τῆς χαρίζει ἀφειδώλευτα τὰ πολύτιμα δῶρα του, εἰρήνη, χαρά, σωτηρία.

Ἡ Ἀδελφότητά μας εὐχεται τό ἄπειρο ἔλεός του νά συγχωρήσει τήν ἀποστασία, νά θεραπεύσει τήν ἀλαζονεία καί νά καταστήσει τίς καρδιές μας οἰκητήριο τῆς ἀνυπόκριτης ἀγάπης καί τῆς ἀδιατάρακτης εἰρήνης Του. Ὑγεία καί κάθε εὐλογία στή νέα χρονιά!

Φίλοι ἀναγνώστες,
Ἡ «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ» στηρίζεται στή δική σας ἀγάπη. Βοηθήστε νά διαδίδεται ἀπρόσκοπτα τό μήνυμά της!

Ζητοῦμε συγγνώμη, ἂν παρατηρήθηκε κάποια καθυστέρηση στήν παραλαβή τῶν προηγούμενων τευχῶν. Σᾶς παρακαλοῦμε πολύ νά φροντίσετε γιὰ τήν ἀνανέωση τῆς συνδρομῆς σας ἀλλά καί γιὰ τήν ἐξόφληση τυχόν παλαιότερων ὀφειλῶν. Ἡ ἡμερομηνία λήξης τῆς συνδρομῆς σας ἀναγράφεται στήν ἐτικέτα τοῦ φακέλου ἀποστολῆς.

Ἀριθμός λογαριασμοῦ Τράπεζας Πειραιῶς:
6074 010115 324

Γιὰ τοὺς συνδρομητές τοῦ ἐξωτερικοῦ:

IBAN: GR 94 0171 0740 0060 7401 0115 324

Παρακαλοῦμε πολύ ἡ κατάθεση νά γίνεται μέ τό ὀνοματεπώνυμο στό ὁποῖο ἀποστέλλεται τό περιοδικό καί νά σημειώνεται ἓνα τηλέφωνο ἐπικοινωνίας.

Γιὰ κάθε ἀπορία μπορείτε νά ἐπικοινωνήσετε μαζί μας τηλεφωνικά στό 2310 270630.

Γεννᾶται

Ήταν λιγοστά παιδιά. Παραμονές Χριστουγέννων στή διπλανή αίθουσα του ναού, τὰ λιγοστά παιδιά τῶν κατηχητικῶν τῆς ἐνορίας. Χριστούγεννα 2019. Μιά ἀπλή, παιδική γιορτή. «Ἄγια νύχτα», «Χιόνια στό καμπαναριό», «Τρίγωνα-κάλαντα». Ἐξω ὁ καιρός κρύος, μουντός, ἀλλά μέσα σ' ὅλα τὰ παράθυρα φωτεινά ἀστέρια χρυσόχαρτα. Ἐγερναν στή γωνιά τὰ κλαδιά τοῦ δέντρου ἀπ' τὰ χάρτινα στολίδια, φτιαγμένα ἀπ' τὰ χέρια τῶν παιδιῶν. Ἀνάμεσα στούς γονεῖς, τίς θεῖες καί τοὺς παπποῦδες πού πῆγαν νά τὰ καμαρώσουν, πηγαινοέρχονταν ντυμένα ἄγγελοι-κάποιοι μέ ξεκολλημένα φτερά-, μάγοι καί βοσκοὶ μέ μεγάλες στολές πού σέρνονταν κάτω κι ὅλα ἐκεῖ μέσα καί τὰ παιδιά καί τὰ ποιήματα καί ἡ ἀτμόσφαιρα ἔλεγαν μία μόνο ἱστορία: τὴν ἱστορία τοῦ πανδοχείου πού δέν εἶχε τόπο.

Ἦμουν καλεσμένη στή γιορτή ἀπὸ κάποιους συγγενεῖς μου κι ἤμουν ξανά

στήν ἐνορία τῶν παιδικῶν μου χρόνων, καθὼς ἔτυχε νά βρίσκομαι ἐκεῖνον τὸν καιρὸ στή γενέτειρα πόλη μου.

Μά, γιατί μέσα μου ἓνας λυγμός; Γιατί θέλω νά βγῶ ἔξω στό κρῦο νά κλάψω νά μὴ μέ δεῖ κανεὶς; Αὐτὴν τὴ γιορτὴ ἐγὼ τὴν ἔχω ξαναδεῖ. Ἀκριβῶς τὴν ἴδια, ἀκριβῶς ἔτσι, κι αὐτό δέν εἶναι ψυχολογικὸ ντεζαβού. Τὴν εἶδα πρὶν ἀπὸ μισὸ αἰῶνα, πρὶν ἀπὸ πενήντα περίπου χρόνια. Ήταν ἡ ἴδια γαλήνια αἶθουσα, ἡ ἴδια ζεστασιά στήν καρδιά, ἡ ἴδια χειροπιαστὴ χαρά, ἡ ἴδια φωτιά στά μάτια, ἡ ἴδια θαλπωρὴ στήν ἀτμόσφαιρα. Ήταν τὰ ἴδια λόγια: «Ἐλα, μικρὲ Χριστέ, μέσ στήν καρδιά μου!». Τό ἴδιο θάμβος, ἡ ἴδια ἔκσταση!

Δηλαδή -γι' αὐτό σπαράζω ἀπόψε, Κύριε- ἔπρεπε χρόνια ὁλόκληρα νά γυρίσουμε ὅλη τὴ γῆ, ἔπρεπε νά διατρέξουμε ὅλη τὴν ἱστορία, τὴ φιλοσοφία, τὴν τέχνη καί τὰ συστήματα, γιὰ νά ξαναγυρίσουμε πάλι ἐδῶ σ' αὐτὴ τὴν ταπεινὴ γιορτὴ, γιὰ νά Σέ ξαναβροῦμε; Ἀναζητήσαμε τὸν χαμένο χρόνο καί δέν τὸν βρήκαμε πουθενά, λίγη ἐπάρκεια καί δέν τὴ βρήκαμε πουθενά· καί τὰ ξαναβρίσκουμε ἀπόψε

πάλι ἐκεῖ πού τὰ εἶχαμε
ζήσει παιδιά;

Λίγα ἄχυρα, λίγα
στραβοκομμένα χρυσό-
χαρτα, κάποια μισοξεχά-
σμένα ποιηματάκια, κά-
ποια ἀδέξια θεατρικά
πὼς μποροῦν νά φτιά-
ξουν τέτοια Βηθλεέμ πού
νά μᾶς καταδιώκει στή
ζωή μας, ὅταν δέν μπο-
ρέσαμε νά τή φτιάξουμε
μέ τούς πανάκριβους
κρυστάλλους πού στολίζ-
ουμε τὰ δέντρα μας;

Τά Χριστούγεννα δέν
εἶναι ἡ γιορτή τῶν παι-
διῶν, Σίγουρα ὄχι. Εἶναι
γιορτή τῶν μεγάλων. Ἀλ-
λά ἐμεῖς οἱ μεγάλοι δέν
μποροῦμε νά τή ζήσου-
με, γιατί κάναμε τό με-
γάλο λάθος νά φτιάξου-
με τή ζωή μας μέ ὑλικά
ἔξω ἀπό μᾶς καί ὄχι μέ-
σα μας. Πήγαμε νά πολε-
μήσουμε τό κακό ἔξω ἀ-
πό μᾶς καί ὄχι μέσα μας.
Καί γι' αὐτό μπορεῖ νά
γυρίσαμε ὅλον τόν κό-
σμο, ἀλλά δέν ἀλλάξαμε
τόν κόσμο, γιατί δέν ἀλ-
λάξαμε τόν ἑαυτό μας.

Γι' αὐτό «ἔλα, μικρέ
Χριστέ μέσ στήν καρδιά
μας!». Ξανά. Ἔχει τό
πανδοχεῖο τόπο νά γεν-
νηθεῖς, Κύριε, πὼς δέν
ἔχει!

Ζ.Γ.

Νύχτα Χριστουγέννων

Σέ νύχτα ἀσέληνη, πυκνή, γεμάτη ὁδύνη
ξεπρόβαλε ἀνατολή ἀνατολῶν.

Ἦρθ' ὁ σωτήρας μας τόν πόνο γ' ἀπαλύνει,
νά μᾶς ἀνοίξει δρόμο γιά τόν οὐρανό.

Ξεχείλισε τό κάθε ἀστέρι ἀπ' ἀγάπη
καί ἔπεσε σάν μιά χρυσή βροχή στή γῆ.
Ἦνιν' ὁ στάβλος μας ὁλόλαμπρο παλάτι
κι ἓνας Θεός ἔγειρε, γιά ν' ἀναπαυτεῖ.

Βουβή ἡ πλάση ἀντικρίζει αὐτό τό θαῦμα
καί μύριοι ἄγγελοι κοιτοῦν ἐκστατικά.
Πὼς ἔχει λίκνο του τήν ἀγκαλιά μιᾶς μάνας
αὐτός πού αἰώνια ὅλο τό σύμπαν κυβερνᾷ!

Τή νύχτα αὐτή γλυκόλαλη χτυπᾷ ἡ καμπάνα
καί τό φαλτήρι τοῦ Δαβὶδ ἤχη ξανά.
Ἄνοιξαν διάπλατα τὰ ἄγνωστα οὐράνια
καί ἀντιλάλησαν στή γῆ μας «ὦσαννά».

Δέσποινα Δαμιανίδου

Ένα ἦτα... μέ φέρνει στή φάτνη Σου!

Τήν ὥρα πού ὁ οὐρανός ἐνώνεται μέ τή γῆ στό σύνορο τῆς φάτνης Σου, ἐπιθυμῶ κι ἐγώ νά προσεγγίσω μυστικά «τόν πρὸ τῶν αἰώνων Θεόν». Νά γεῖρω εὐλαβικά πάνω στό λίκνο τῆς ζωῆς καί νά δοξολογήσω Ἑσένα, τόν «Υπερούσιον Λόγον». Μά μέ κρατοῦνε ἀλυσόδετο δεσμά ἀόρατα, τά ἴδια μου τά πάθη καί τά λάθη μου. Λάθη ἀπροσεξίας, λάθη ἀδικαιολόγητα, λάθη πού μέ πικραίνουν καί πολλές φορές πληγώνουν καί τόν ἀδελφό μου. Λάθη πού κεντοῦν τῆς ψυχῆς τόν χιτώνα μέ ἀδέξιες βελονιές καί μέ ἀπομακρύνουν ἀπό κοντά Σου.

Μέ ἀπογοήτευση καί πόνο γράφω καί πάλι μέ μεγάλα γράμματα τή λέξη «λάθη» στοῦ ἡμερολογίου μου τίς τελευταῖες σελίδες καί κλαίω γιά τήν ἦττα μου. Μά κοντοστέκομαι. Σβήνω εὐθύς τό ἄλφα καί στή θέση του βάζω ἓνα ἦτα καί ἡ λέξη... «λήθη» φανερώνεται τώρα μπροστά μου. Μία λέξη μοῦ μιλά γιά τό ἄπειρο ἔλεός Σου, πού ξέρει μόνο νά ξεχνά καί νά συγχωρεῖ καί πού μπορεί κι αὐτά τά λάθη μου νά τά κάνει σκαλιά πού θά μέ φέρουνε κοντά Σου.

Λάθη καί λήθη σκέφτομαι πώς κάπου συναντιοῦνται, στής γέννησής Σου τήν ὠκεάνια ἀγάπη πού ντύθηκε τή σάρκα μου, γιά νά μέ κάνει συγκληρονόμο. Καί μέ προσμένει, «ὡς βρέφος νέον εἰς ἀνάπλασιν». Τά τόσα λάθη, μέ τῆς μετάνοιας τά δάκρυα, τά κάνεις Κύριε Ἐσὺ, πού «λαθὼν ἐτέχης», λίπασμα γιά νά καρπίζει τό χωράφι τῆς ψυχῆς μου.

Λάθη καί λήθη... τά σβήνει ὅλα μία ἀγάπη, πού κι ἐγώ ἐπιθυμῶ νά ἔχω. Κύριε, μάθε μου πῶς νά ξεχνῶ τά λάθη τοῦ ἀδελφοῦ καί νά θυμᾶμαι μόνο τά δικά μου. Νά μὴν ἔχω γλώσσα γιά νά ἐλέγξω οὔτε μάτια γιά νά παρατηρῶ οὔτε αὐτιά γιά νά ἀκούω τά λάθη τῶν ἄλλων, παρά μόνο τά δικά μου. Νά φέρω στή φάτνη σου, δῶρα φτωχά, ὅπως καί οἱ βοσκοὶ ἀπέθεσαν μπροστά Σου τήν ἀπλή καρδιά τους.

Καθάρισε τά μάτια μου καί δώσε μου τή δική σου ὄραση, γιά νά διακρίνω τό ἄστρο σου καί μέ τό φῶς του νά σβήνω τίς ὅποιες σκιές στή μορφή τοῦ ἀδελφοῦ καί Ἑσένα ἐν ἑτέρᾳ μορφῇ νά ἀντικρίζω στό πρόσωπό του. Γιατί μαζί του ἐπιθυμῶ νά σέ συναντήσω, ὅπως οἱ μάγοι, πού ὅλοι μαζί ξεκίνησαν πορεία μακρινή, γιά νά ἔρθουνε κοντά σου. Χωρίς τόν ἀδελφό μου, πῶς νά φτάσω στή φάτνη σου, Κύριε; Πῶς νά βαδίσω «ὁδοὺς σκληράς» χωρίς συνοδοιπόρους; Πῶς μόνος νά μαζέψω θησαυρούς γιά νά ἀποθέσω μπρός Σου;

Κι ὅμως τό ξέρω, πῶς δέν ζητᾷς τά πλούτη, πού δέν ἔχω... Μόνο τά λάθη μου μοῦ γνέφεις νά ἀκουμπήσω μπρός Σου... Ἐκεῖ, στό πετραχήλι τοῦ πνευματικοῦ, πού σάν μέ ἀκουμπᾷ αἰσθάνομαι τήν ἀγιαστική χάρη νά μέ καθαρίζει. Κι ἀφοῦ δέν μπόρεσα ἀκόμα νά φτάσω μπρός στή φάτνη σου, «νυγεῖς τῷ τυ-

Ἦρθε ἡ ὥρα

Ἕνα ἀχνό χαμόγελο ζωγραφίστηκε στά χεῖλη τοῦ Γιώργη, ὅταν τό μάτι του ἔπεσε στήν παλιά εἰκόνα. Τήν πήρε στά χέρια του μ' εὐλάβεια καί τήν ἀσπάρτηκε. Ξέθωρη καί φαγωμένη ἀπ' τήν ὑγρασία. Εἰκοσιπέντε χρόνια ἔμεινε κρυμμένη πίσω ἀπ' τή φωτογραφία τοῦ παπποῦ καί τῆς γιαιῆς· ἐκεῖ πού τήν ἔχωσε ἡ μάνα του γιά νά τή σώσει, ὅταν οἱ Ἀλβανοί διατάξανε ὅλες οἱ εἰκόνες νά συγκεντρωθοῦν στήν πλατεία τοῦ χωριοῦ κι ὕστερα τίς κάψανε. Ἔγινε δεκαεφτά χρονῶν γιά νά τοῦ φανερώσει ἡ μάνα τό μυστικό. Φοβόταν ἡ δόλια, ὅσο ἦταν μικρά, μήν τά ξεγελάσει ὁ δάσκαλος στό σχολεῖο καί μαρτυρήσουν πῶς στό σπίτι ὑπάρχει εἰκόνα. Σάν νά 'ταν σήμερα πού ἔκλεισε τά πορτοπαράθυρα καί τράβηξε τήν παλιά φωτογραφία. Τότε τοῦ ἔδειξε πῶς κάνουν τόν σταυρό τους οἱ Ἕλληνες,

πῶς τόν ἔκανε ὁ πάππος του, ὁ παπα-Φώτης.

Τοῦ γλύκαινε τήν ψυχὴ αὐτό τό μυστικό, τά χρόνια πού σπούδαζε δάσκαλος. Ἀλλά κι ἀργότερα, ὅταν τό γραφεῖο ἐργασίας ἀντί νά τόν στείλει σέ σχολεῖο, τόν ἔστειλε στό νταμάρι, μέ μεροκάματο 120 λέκ, ὅσο δύο ψωμιά. Δέν παραπονέθηκε ὁ Γιώργης. Πῶς θά μπορούσε ἄλλωστε; Ἐμεινε νά σπάει πέτρες μέ τά χέρια, μέ σκαρπέλο καί σφυρί.

Εἶχε δέν εἶχε συμπληρώσει δύο βδομάδες στό νταμάρι, ὅταν φάνηκε ὁ πληρεξούσιος τῆς περιοχῆς κι ἄρχισε τό καλόπιασμα.

- Γιώργη, τί κάνεις ἐσύ ἐδῶ; Ἐσύ σπούδασες δάσκαλος, δέν σ' ἀρέσει τό σχολεῖο;

- Σπούδασα δάσκαλος γιατί ἀγαπῶ τό σχολεῖο, ἀπάντησε ὁ Γιώργης, χωρίς

ραννοῦντος βέλει», ψάλλω μέ τούς ἀγγέλους σου: «Χριστέ προσαιδῶ, τὸν κακῶν ἀναιρέτην, θάπτον μολεῖν Σέ τῆς ἐμῆς ραθυμίας». Νεογέννητε Χριστέ, σέ παρακαλῶ νά ἔρθεις ἐσύ σέ μένα καί νά γίνεις ἀναιρέτης τῶν λαθῶν πού μέ συνέχουν, νά ἔρθεις πιό γρήγορα

ἀπό τή δική μου ἀμέλεια καί ραθυμία καί νά πανηγυρίσω κρατώντας στήν ἀγκαλιά μου τά σπάργανά σου. Νά ζήσω ὄντως Χριστοῦ-γέννα ἐντός μου ἀξέχαστα, ἀ-ληθινά... Ἀμήν.

Μ. Δανιήλ

νά σηκώσει τό κεφάλι.

- Μά πώς ἔγινε αὐτό; ἀναρωτήθηκε σά νά μήν ἤξερε. Καλά, ἄσε νά τό κοιτάξω, θά κανονίσω ἐγώ νά πᾶς σέ σχολεῖο, κι ἄς μήν εἶσαι στό κόμμα. Εἶδες πώς φροντίζω γιά σένα. "Ε, φρόντισε καί σύ, ἐκεῖ πού θά σέ στείλουμε, νά μοῦ λές τί γίνεται, ξέρεις ἐσύ. Μήν ἀπαντήσεις ἀμέσως, σκέψου το. 'Εγώ θά ξανάρθω.

"Εφυγε καί τόν ἄφησε νά σπάει πέτρες στό λιοπύρι καί στή βροχή γιά ἄλλους τρεῖς μήνες, μέχρι νά ξανάρθει σά φουσκωμένος διάνος νά πάρει τήν ἀπάντηση πού περίμενε, σίγουρος γιά τό ἀποτέλεσμα. Ἀλλά ὄχι, ὁ Γιώργης σπιοῦνος δέν γίνεται. Καλύτερα νά σπάει πέτρες.

- 'Εγώ εἶμαι δάσκαλος, καί ὄνειρο ἔχω νά μπῶ σέ τάξη, ἀλλά μ' αὐτά μὲν ἀνακατεύεις, ἦταν ἡ ἀπάντηση τοῦ Γιώργη.

Κι ἐκεῖνος ἔφυγε βγάζοντας ἀφρούς. Σάν τούς ἀφρούς τῆς θάλασσας, κάτω, στούς Ἀγίους Σαράντα.

«Σαράντι» τό λένε οἱ ἀντίχριστοι. Τότε σφιγγόταν ἡ καρδιά τοῦ Γιώργη, ὅταν, τά βραδάκια τοῦ καλοκαιριοῦ, πού κάπου-κάπου κατέβαινε στήν πόλη, ἀγνάντευε ἀπέναντι τά φῶτα τῆς Κέρκυρας. 'Ελλάδα! "Ω Θεέ μου, τόσο κοντά! "Αν ἀπλῶσεις τό χέρι σου, νομίζεις πώς θά χαϊδέψεις τήν κορφή τῆς Κασσιόπης. Ἀλλά καί τόσο μακριά! Μία θάλασσα ἀπό δυνατούς προβολεῖς νά τούς χωρίζει, αὐτούς πού ἀκοίμητα φωτίζουν τή στενή λωρίδα θάλασσας. Πόσες φορές σκέφτηκε νά πηδήξει στή θάλασσα ὁ Γιώργης! Ἀλλά ὅποιος τό τόλμησε, τό πλήρωσε ἀκριβά. Σ' ἐντόπιζαν μέ τά φῶτα καί σέ σκότωναν, ἄς ἦσουν ἄοπλος. "Οπως ἐκεῖνο τό παλ-

ληκάρι τότε, πού γιά μέρες σέρνανε τό πτώμα του ἀπό χωριό σέ χωριό.

'Εννέα χρόνια τόν ξέχασε τό κόμμα στό νταμάρι νά σπάει πέτρες κι ὕστερα τόν στείλανε στήν ὁδοποιῖα. Σάν δάσκαλος δέν δούλεψε ποτέ. 'Ο Γιώργης ὑπέμενε, σάν τούτη τήν εἰκόνα πού ὑπέμενε πίσω ἀπ' τήν παλιά φωτογραφία νά ξαναδεῖ τό φῶς. Γιατί τό φῶς δέν μένει γιά πολύ κρυμμένο. Ξεγλιστρᾷ ἀπ' τίς χαραμάδες. "Ερχεται ἡ ὥρα πού κάνει τήν ἐπανάστασή του. "Οπως τήν ἔκανε ἐκεῖνο τόν Δεκέμβρη τό χωριό του, τό Ἀλίκο, πού ξεσηκώθηκε σύσσωμο κατά τοῦ καθεστώτος καί στή συνέχεια ὅλοι μαζί φύγανε γιά τήν Ἑλλάδα. "Ἦρθε ἡ ὥρα τά κρυφά καντηλάκια ἔξω ἀπ' τήν ἔρημη "Αγία Βαρβάρα ν' ἀνάψουν φανερά. "Ἦρθε ἡ ὥρα νά στηθοῦν πάλι οἱ σταυροί στό κοιμητήρι. "Ἦρθε ἡ ὥρα νά ξαναλειτουργήσει ἡ ἔρημη ἐκκλησιά τους. Κι αὐτό θά ἦταν δική του δουλειά ἀπό αὔριο. Γι' αὐτό γύρισε στό χωριό καί δέν ἔμεινε στήν Ἑλλάδα.

- "Ω! Γιώργη! διέκοψε τίς σκέψεις του ἡ φωνή τοῦ Θύμιου.

«Γιά τελευταία φορά "Γιώργης"», μονολόγησε, καθώς τοποθετοῦσε εὐλαβικά στόν τοῖχο τήν παλιά καρτερική εἰκόνα. Γιά τελευταία φορά. Ἀπό αὔριο «παπα-Γιώργης».

Μαρτινιανή

Ὑποσημείωση: Πρόκειται γιά τόν ἱερέα τοῦ Ἀλίκου, τόν πρῶτο ἱερέα πού χειροτονήθηκε μετά τήν πτώση τοῦ Ἀλίου. Ἡ εἰς διάκονον χειροτονία τοῦ «Γιώργη» ἔγινε στή Μονή Πεντέλης ἀπό τόν π. Ἀναστάσιο Γιαννουλάτο, πρὶν ἀκόμη ὀριστεῖ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀλβανίας. Ἡ εἰς πρεσβύτερον χειροτονία του ἔγινε στόν ναό τοῦ χωριοῦ του, τήν Ἁγία Βαρβάρα.

Άπό τήν πένα τῶν ἀναγνωστῶν

Οἱ μικρές στιγμές

Χαμογελῶ καθώς μαζεύω τό χριστουγεννιάτικο τραπέζι... Τό γιορτινό γεῦμα μόλις ἔχει τελειώσει καί στό παιδικό δωμάτιο ἐπικρατεῖ μία σπάνια ἡσυχία, καθώς ὅλοι ἀσχολοῦνται μέ τά δώρα πού ἔστειλαν ὁ παππούς καί ἡ γιαγιά. Ἡ ἀπουσία τους εἶναι ἡ μόνη λύπη πού ἀφήνω νά ἀγγίξει τήν καρδιά μου αὐτή τή μεγάλη μέρα χαράς. Χαμογελῶ καί πάλι ὅταν, καθώς πλένω τά πιάτα, μετρῶ ἕνα λιγότερο. Ἡ ζημιὰ τῆς ἡμέρας, σκέφτομαι.

Εἶναι καιρός πού τό ἔχω πάρει ἀπόφαση πώς δέν πρόκειται κανένα οἰκογενειακό μας γεῦμα νά μοιάζει μέ αὐτό πού συνήθως παρουσιάζουν οἱ διαφημίσεις: χαμογελαστοί γονεῖς, οἱ ὁποῖοι χαρωπά ἐτοιμάζουν κάτι γιά τά παιδιά τους, ἐνῶ ἐκεῖνα κάθονται ὑπομονετικά στό τραπέζι κουνώντας χαριτωμένα τά ποδαράκια τους κάτω ἀπό αὐτό. Ἐπειτα, ὅλοι μαζί, πάντα χαμογελαστοί, ἀπολαμβάνουν τό γεῦμα τους.

Τό δικό μας τραπέζι διαφέρει ἀρκετά. Δέν ἐκσφενδονίζεται βέβαια τό φαγητό ἐδῶ κι ἐκεῖ, ἀλλά ἀπέχουμε πολύ ἀπό τήν παραπάνω ὄνειρική εἰκόνα. Πάντα σέ κάποιον δέν θά ἀρέσει τό φαγητό ἤ, κι ἂν ἀκόμη τοῦ ἀρέσει, θά προτιμοῦσε ὥστόσο κάτι ἄλλο. Πάντα, μά

πάντα, κάποιος θά ρίξει τό ποτήρι του μέ τό νερό. Καί πάντα κάποιος θά ἐνοχλεῖται, εἴτε ἐπειδὴ «κάθεσαι πολύ κοντά μου» εἴτε ἐπειδὴ ἀπλά «ἔτσι μοῦ ἀρέσει». Ἐννοεῖται πώς ὅλο αὐτό συνοδεύεται ἀπό γκρίνια καί κάποιες φορές μεγάλη γκρίνια!

Σήμερα μπορεῖ ἡ μέρα νά εἶναι ξεχωριστή καί τό φαγητό νά ἱκανοποιήσε ὅλες τίς προτιμήσεις, γιά ἄλλη μία φορά ὅμως οἱ ἀταξίες δέν ἔλειψαν. Τό μαρτυροῦσε τό σπασμένο πιάτο στήν ἄκρη τοῦ πάγκου. Μέ λίγα λόγια, ἦταν ἕνα «συνηθισμένο μεσημεριανό».

Ὅμως κάποια στιγμή, καθώς τούς κοιτοῦσα ἕναν-ἕναν, εὐχαρίστησα τόν Θεό γι' αὐτή τήν ὁμορφὴ μικρὴ στιγμή, πού κάποιος χαζογελοῦσε, ἄλλος λέρωνε τό τραπεζομάντηλο, ἄλλος μιλοῦσε δυνατά καί ἐνοχλητικά. Ἦμασταν ὅλοι μαζί, γεροί καί ἀγαπημένοι· αὐτό εἶχε σημασία!

Εὐχαρίστησα τόν Θεό κι εὐχήθηκα αὐτές τίς μικρές στιγμές, πού δίνουν ἄλλο χρῶμα στήν καθημερινότητά μας, νά μπορῶ νά τίς ἀνακαλύπτω, νά μὴν τίς προσπερνῶ ἀδιάφορα καί νά παίρνω δύναμη γιά νά συνεχίσω τόν ἀγώνα μου μέ διάθεση δοξολογίας.

Σ.Τ.

Σᾶς περιμένω! (Λκ 14,16-24)

Σήμερα ἀκούσαμε ἀπό τό κατά Λουκᾶν Εὐαγγέλιο μία παραβολή τοῦ Κυρίου μας. Οἱ παραβολές εἶναι σκηνές τῆς ἀνθρώπινης καθημερινότητας. Μὲ τὰ παραδείγματα αὐτά ὁ Κύριος μᾶς ἀποκαλύπτει μεγάλες ἀλήθειες. Μέσα σέ ἀνθρώπινα δοχεῖα βάζει τὴ θεία του διδασκαλία, γιὰ νὰ τὴν προσφέρει στίς ψυχές μας.

Ἡ σημερινὴ παραβολὴ εἶναι πάρα πολὺ ἀπλὴ, ἀλλὰ μὲ πολὺ δυνατὸ μήνυμα καὶ πολὺ μεγάλη ἀποκάλυψη. Κάποιος ἄνθρωπος ἔκανε ἓνα συμπόσιο σέ μιὰ μεγάλη αἴθουσα καὶ κάλεσε ὅλους τοὺς δικούς του νὰ ἔλθουν νὰ τοὺς φιλοξενήσει, νὰ τοὺς περιποιηθεῖ καὶ νὰ γιορτάσουν μαζί του τὸν γάμο τοῦ παιδιοῦ του. Καὶ οἱ φίλοι του δὲν δέχθηκαν τό προσκλητήριό μὲ διάφορες προφάσεις. Ὅπως εἶπε «ἀγόρασα χωράφι καὶ θέλω νὰ πάω νὰ τό δώ». Ὁ ἄλλος «ἀγόρασα πέντε ζευγάρια βόδια καὶ θέλω νὰ τὰ δοκιμάσω, “ἔχε με παρητημένον”». Ὁ ἄλλος εἶπε «παντρεύτηκα, δὲν μπορῶ νὰ ἔλθω».

Ποιό εἶναι τό νόημα τῆς παραβολῆς; Πρόκειται γιὰ τό προσκλητήριό πού ὁ Χριστὸς ἀπευθύνει στοὺς ἀνθρώπους καὶ τοὺς καλεῖ σ' ἓνα συμπόσιο. Καὶ συμπόσιο εἶναι ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, δηλαδή μιὰ ζωὴ μὲ ἀγάπη, εἰρήνη, ἀδελφосύνη, συγχωρητικότητα καὶ ὅλα τὰ καλὰ πού τὰ λαχταράει καὶ τὰ θέλει ὁ ἄνθρωπος. Καὶ ἐνῶ ὁ Θεὸς μᾶς καλεῖ σέ μιὰ ἀνώτερη ζωὴ, ἐμεῖς ἀντιστεκόμαστε, γινόμαστε ἀντάρτες, ἀ-

ναρχικοί, ἀνυπότακτοι.

Μπορεῖτε νὰ φαντασθεῖτε τό παράδειγμα πού θὰ σᾶς πῶ; Νὰ φθάσει ἓνα τηλεγράφημα στό σπίτι σου καὶ τό τηλεγράφημα αὐτό νὰ λέγει: Τόπος προελεύσεως: ὁ οὐρανός. Προορισμός: ἡ γῆ. Καὶ στὴ θέση τοῦ παραλήπτη ἔχει τό ὄνομα τοῦ καθενός μας. Καὶ τό κείμενο λέγει: «Ἔλα, σέ περιμένω νὰ σέ φιλοξενήσω, νὰ σοῦ δώσω ὅλα τὰ ἀγαθὰ!». Καὶ ποιός καλεῖ; Εἶναι ὁ Θεὸς πού μᾶς καλεῖ στὴ βασιλεία του, μᾶς καλεῖ νὰ γίνουμε δικοί του. Καὶ ἡ ἀπάντηση; «Ἔχε με παρητημένον», ἄφησέ με ἡσυχῶ!

Γιατί ὅμως ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος θέλει τὴ χαρὰ, τὴν εἰρήνη, ὅλα τὰ καλὰ πού προσφέρει τό συμπόσιο, γιατί ἀντιστέκεται στόν Θεό; Τό ἐξηγεῖ ἡ παραβολὴ μὲ ἓνα συμπλήρωμα πού ἔχει ὁ εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος. Ὅταν πῆγαν στό δεῖπνο ὅλοι ὅσους κάλεσε ἀπὸ «τὰς πλατείας καὶ ρύμας τῆς πόλεως», ἓνας ἀπ' αὐτοὺς δὲν εἶχε ἑνδυμα γάμου καὶ τὸν ἔβγαλαν ἔξω. Τί σημαίνει αὐτό; Ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ πάει ἓνας στό συμπόσιο μὲ τὰ ρούχα τῆς δουλειᾶς. Πές πὼς εἶναι μυλωνᾶς, μπορεῖ νὰ πάει ἀλευρωμένος; Ἡ δουλεύει στά κάρβουνα, νὰ πάει μούτζουρωμένος; Πρέπει νὰ ἀλλάξει ρούχα. Νὰ λοιπόν ἡ αἰτία πού ἐνῶ ὁ Θεὸς μᾶς καλεῖ στὴ βασιλεία του δὲν θέλουμε νὰ πᾶμε, διότι δὲν θέλουμε νὰ μετανοήσουμε, νὰ πετάξουμε τὰ παλιόρουχά μας, τίς ἀμαρτίες μας.

Οἱ ἄνθρωποι οἱ ὅποιοι δέν θέλουν νά μετανοήσουν δέν μποροῦν νά πιστέψουν. Γιά νά πιάσει κανεῖς τό χέρι τοῦ Χριστοῦ πρέπει νά ἀφήσει τήν ἁμαρτία πού κρατάει. Ὁ ἄνθρωπος λοιπόν πού δέν θέλει νά μετανοήσῃ, δέν μπορεῖ νά πιστέψῃ, γι' αὐτό ἀντιστέκεται στόν Θεό. Κι ἐνῶ πάει ἀπό τό κακό στό χειρότερο, ἐνῶ ἡ μία ἀθλιότητα διαδέχεται τήν ἄλλη, ὁ ἄνθρωπος δέν θέλει νά μετανοήσῃ.

Καί ἡ Ἐκκλησία μας σήμερα, δυό Κυριακές πρίν ἔλθουν τά Χριστούγεννα, διαβάζει πάντα αὐτή τήν εὐαγγελική περικοπή καί μᾶς καλεῖ στό συμπόσιο τοῦ Χριστοῦ, στό δεῖπνο πού εἶναι τό θεῖο τραπέζι, ἡ ἁγία Τράπεζα. Ἔχει δύο φαγητά: τό ἕνα εἶναι τό Εὐαγγέλιο, ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ· τό ἄλλο εἶναι ἡ θεία Κοινωνία, τό σῶμα καί τό αἷμα του. Τό αἷμα τοῦ Χριστοῦ μᾶς καθαρίζει ἀπό τίς ἁμαρτίες, μᾶς μπολιάζει, μᾶς κάνει ἄλλους ἀνθρώπους.

Τότε γιατί δέν κοινωνοῦμε, γιατί δέν λαμβάνουμε μέρος στό συμπόσιο; Ἐπειδή δέν θέλουμε νά νηστεύουμε, δέν θέλουμε νά ἐξομολογηθοῦμε, νά πάρουμε διαζύγιο ἀπό τήν ἁμαρτία. Ἀπό τήν Ἐκκλησία κι ἀπό τόν Χριστό μας παίρνουμε διαζύγιο, ἀλλά ὄχι ἀπό τήν ἁμαρτία. Καί ἔτσι δέν εἴμαστε βέβαια ἀντίχριστοι, νά πολεμοῦμε τόν Χριστό καί τήν Ἐκκλησία, ἀλλά εἴμαστε χριστιανοί ἀχρίστιανοι. Πᾶμε στήν Ἐκκλησία στίς μεγάλες γιορτές, σέ κανένα Μνημόσυνο, ἀλλά δέν συμμετέχουμε στό τραπέζι τοῦ Χριστοῦ μας.

Ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου δέν ἐπιτυγχάνεται μέ τήν πολιτική ἢ τήν τέχνη οὔτε μέ τήν ἐπιστήμη καί τήν κουλτούρα οὔτε μέ τίς διασκεδάσεις καί τά ἀγαθά, διότι ὁ ἄνθρωπος θέλει λύτρωση. Καί τή λύτρωση ἀπό τό κακό καί ἀπό τήν ἁμαρτία τήν προσφέρει μόνον ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Συχνά τό λέγω: Τό φάρμακο τῆς σωτηρίας ἔνα: τά δάκρυα τοῦ ἁμαρτωλοῦ καί τοῦ Χριστοῦ τό αἷμα! Ναί, ἀδέλφια μου, νά μετανοήσουμε καί τότε τό αἷμα τοῦ Χριστοῦ θά μᾶς καθαρίσῃ ἀπό κάθε ἁμαρτία.

Πλησιάζουν τά Χριστούγεννα. Τί Χριστούγεννα θά κάνουμε; Μπορεῖ τό ψυγεῖο καί τό τραπέζι μας νά εἶναι γεμάτο ἀγαθά, μπορεῖ νά στολίσουμε τό δένδρο, τό σαλόνι μας, νά κάνουμε δεξιώσεις, ἀλλά ὅλα αὐτά δέν σημαίνουν Χριστούγεννα. Δέν εἶναι τά Χριστούγεννα εἰδωλολατρική οὔτε γαστρονομική γιορτή. Εἶναι κατ' ἐξοχήν πνευματική γιορτή πού μᾶς καλεῖ νά ζήσουμε τή γέννηση τοῦ Χριστοῦ μέσα στήν καρδιά μας. Καί αὐτό ἐπιτυγχάνεται, ἂν λάβουμε μέρος στό τραπέζι πού μᾶς καλεῖ ὁ Χριστός. Τότε ἡ καρδιά μας ἀπό στάβλος βρόμικος θά γίνῃ ὁμορφῇ ἐκκλησιά.

Ὅσοι διψᾶτε γιά ἀγάπη, ὅσοι πεινᾶτε γιά δικαιοσύνη, ὅσοι ἐπιθυμεῖτε εἰρήνη, ὅσοι λαχταρᾶτε ἀδελφосσύνη, ἐλᾶτε, λέει ὁ Χριστός, ὅλα εἶναι ἔτοιμα. Ἐλᾶτε στό τραπέζι πού ἔστρωσα γιά σᾶς. Σᾶς περιμένω!

Στ. Ν. Σάκκος

Κυριακή 16-12-1990

Ἱερός Ναός Δώδεκα Ἀποστόλων, Θεσσαλονίκη

Διαχρονικές διδασχές

«Ὁ Θεὸς γιὰ μένα εἶναι δόξα, πλοῦτος καὶ καύχημα. Εἶναι τὸ γλυκύτατο καὶ πιὸ εὐχάριστο πράγμα».

Εἶναι λόγια, εἶναι βιώματα τοῦ φωτισμένου μητροπολίτη

Πενταπόλεως, τοῦ ἁγίου Νεκταρίου. Χαρι-

τωμένος ἀπὸ τὸν Θεὸ δέν ἀρκεῖται νὰ ἱεουργεῖ, νὰ κηρύττει σέ πόλεις καὶ χωριά, νὰ διευθύνει τὴ Ριζάρειο Ἐκκλησιαστικὴ Σχολή, νὰ ἐπισκέπτεται σχολεῖα, διάφορα ἰδρύματα καὶ φυλακές. Μὲ πόνο διαπιστώνει τὴν ἀμάθεια τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ τοῦ κλήρου, ἀλλὰ καὶ τὴ σπανιότητα ψυχωφελῶν βιβλίων. Ἐπείγεται ὁ πολυμαθὴς Ἱεράρχης νὰ βοηθήσει στὴν καλλιέργεια τῶν χριστιανῶν, πού διψοῦσαν γιὰ λόγον Θεοῦ. Τούς ἀφυπνίζει βέβαια, τούς ἐνθουσιάζει καὶ πυροδοτεῖ τίς καρδιές τους μὲ τίς προφορικές ἁγιογραφικές του ὁμιλίες, ἀλλὰ δέν τὸν ἱκανοποιεῖ μόνον αὐτό. Τό βλέπει παροδικό. Οἱ πνευματικές ἀνάγκες τῶν ἀνθρώπων εἶναι βαθύτερες. Ἐπιθυμεῖ νὰ προσφέρει πιὸ οὐσιαστικὴ, ἀποτελεσματικὴ βοήθεια, πού θὰ ἀντέχει στὸν χρόνο καὶ θὰ τροφοδοτήσῃ καὶ τίς ἐπόμενες γενιές. Γι' αὐτό ἐπωμίζεται κι ἄλλο φορτίο βαρύτερο, τὴ διακονία συγγραφῆς καὶ ἔκδοσης βιβλίων.

«Κινοῦσε ἐπάνω στό χαρτί τὸν “ὁ-

ξυγράφο κάλαμό” του κι ἔγραφε βιβλία, ὅσο τοῦ ἐπέτρεπαν οἱ τόσες ἄλλες ἀπασχολήσεις του», κατὰ τὸν μοναχὸ Θεόκλητο Διονυσιάτη.

Ἀπὸ τὸ ὀγκωδέστατο, πλούσιο συγγραφικὸ ἔργο τοῦ Ἁγίου ἐπιλέγουμε ἓνα πολὺ ὠφέλιμο βιβλίο του, τὸ «Γνώθι σαυτόν». Περιέχει κείμενα αὐτογνωσίας κι εἶναι ἓνα πραγματικὸ ψυχογράφημα. Παρουσιάζει καὶ περιγράφει σέ βάθος τίς ἀρετές καὶ τὰ πάθη τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς.

Σέ μιὰ ἐποχὴ τόσο ἐξωστρεφῆ, πού ὁ ἄνθρωπος ξέχασε ν' ἀναπτύσσει διάλογο μὲ τὸν ἑαυτό του, ἀλλὰ κι ὅταν βρίσκει χρόνο νὰ συζητήσῃ, τὰ ἐξετάζει ὅλα τόσο ρηχὰ κι ἐπιφανειακά, δίχως τούς προβολεῖς τῆς ἁγίας Γραφῆς καὶ τῶν θεόσοφων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, τοῦτο τὸ ἔργο εἶναι πολὺτιμος ὁδηγός.

Περιγράφει τὸν συνειδητὰ πιστὸ ἄνθρωπο καὶ τὸν παρουσιάζει ὡς ἓνα ἄλλο εἶδος ἀνθρώπου:

«Πόσο ὠραία εἶναι ἡ εἰκόνα τοῦ πιστοῦ! Πόσο θαυμάσια εἶναι ἡ χάρη της! Τό κάλλος της θέλγει καὶ τὸ ὕφος της ἐκφράζει τὴν ἐμπιστοσύνη στὸν Θεό. Ἡ ἡρεμία του φανερώνει τὴν ἀταραξία τῆς συνειδήσεώς του. Ὁ Θεὸς μυστικά μίλησε στὴν καρδιά του καὶ τὴ γέμισε μὲ θεία εὐφροσύνη. Ἡ καρδιά καὶ ὁ νοῦς του εἶναι ἀφιερωμένα στὸν Θεό».

Ἀντίθετα, ὁ ἄπιστος εἶναι τραγικός, ἀξιολύπητος. Νά, ἡ εἰκόνα του:

«Εἶναι ὁ δυστυχέστερος ἀπ' ὅλους τούς ἀνθρώπους, γιατί στερήθηκε τοῦ μόνου ἐπὶ γῆς ἀγαθοῦ, πού εἶναι ἡ πίστη, τοῦ ἀληθινοῦ ὁδηγοῦ πρὸς τὴν ἀ-

λήθεια καί τήν εὐδαιμονία. Ὁ ἄπιστος εἶναι πολύ δυστυχής, γιατί δέν ἔχει τήν ἐλπίδα, ἀναγκαία βακτηρία στόν μακρύ δρόμο τῆς ζωῆς. Δέν ἔχει γευθεῖ τήν γλυκύτητα τῆς ἀρετῆς. Ἀγνοεῖ τήν πηγὴ τῆς ἀληθινῆς εὐτυχίας καί τρέχει πρός τίς πηγές τῆς πικρίας. Ἡ ἀπόλαυση τοῦ ἔφερε τὴ χόρταση, ἡ χόρταση τὴν ἀηδία, ἡ ἀηδία τὴν πλήξη, ἡ πλήξη τὴ θλίψη, ἡ θλίψη τὸν πόνο καί ὁ πόνος τὴν ἀπελπισία».

Ὁ ἅγιος ἀρχιερέας ζεῖ προσευχόμενος καί καταθέτει τίς θεῖες ἐμπειρίες του: «Ἡ προσευχή εἶναι ὁμιλία μέ τόν Θεό, λήθη τῶν γηίνων, ἄνοδος στόν οὐρανό. Ἡ προσεκτική προσευχή εἶναι ἄσβεστο καί διαρκές φῶς τῆς ψυχῆς καί τοῦ νοῦ. Εἶναι οὐράνια πανοπλία καί φάρμακο κατά τῶν παθῶν. Εἶναι σωτήριο φάρμακο, πού ἐμποδίζει τὰ ἁμαρτήματα καί θεραπεύει τὰ πλημμελήματα. Εἶναι ρίζα καί μητέρα μυρίων ἀγαθῶν. Ὁ νοῦς νά εἶναι σέ ἐγρήγορηση καί ἡ ψυχὴ νά ἔχει πόνο μετάνοιας. Νά εἶναι ἐκτενής καί νά ἔχει ὄχημα τὴν ταπεινοφροσύνη. Ὁ προσευχόμενος γνωρίζει τὴ δική του ἀσθένεια κι ἐπικαλεῖται τὴ δύναμη τοῦ Θεοῦ».

Κι ἐπειδὴ ἤδη διανύουμε τό εὐλογημένο στάδιο τῆς νηστείας τῶν Χριστουγέννων, ἅς σταθοῦμε στὴ σχετικὴ διδαχὴ του:

«Οἱ ἅγιοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας τονίζουν ὅτι ἡ νηστεία ἔχει καθαρὰ πνευματικὸ χαρακτήρα. Ἡ ἀποχή ἀπὸ ποικίλα καί λιπαρά φαγητά ἔχει σάν σκοπὸ τὴν ἐνίσχυση τῆς ψυχῆς, γιὰ νά ἐπικρατήσῃ στοὺς ἀγῶνες κατὰ τῶν ἐπιθυμιῶν καί παθῶν τοῦ σώματος, γιὰ ν' ἀναδειχτεῖ νικήτρια καί νά λάβῃ ἀπὸ τόν νομοθέτη Θεό τό ἀμαράντινο στεφάνι τῆς νίκης».

Στίς μέρες μας κυριαρχεῖ συχνά στίς ἀνθρώπινες σχέσεις ἡ ἀνελικρίνεια, ἡ ὑποκρισία, ἡ κρυψίνοια. Σπανίζει ἡ ἀρετὴ τῆς ἀπλότητος καί τό ἄρωμά της εἶναι δυσεύρετο. Ὁ Ἅγιος σοφά μᾶς νοθετεῖ:

«Ἀπλότης σημαίνει καθαρότητα, ἀκεραιότητα, εἰλικρίνεια, ἀπονήρευτη γνώμη, καθαρὸτητα διάνοιας καί ἔλλειψη πονηριᾶς. Ἡ ἀπλότης δέν ἔχει τίποτα τό καλυμμένο καί ὑπουλο. Δέν ἔχει ὑποκρισία. Ὅσοι ἔχουν τὴ χριστιανικὴ ἀπλότητα ἐμφανίζονται ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ μέ εὐθύτητα καρδιᾶς καί δέν ἔχουν καθόλου δόλο. Τό μάτι τους εἶναι ἀπλό, καθαρὸ καί διαυγές. Τό πρόσωπό τους εἶναι ἀνθισμένο, ἡ καρδιά τους γεμάτη εὐφροσύνη, ὁ νοῦς τους καθαρὸς σάν τὸν αἴθριο οὐρανό, οἱ σκέψεις τους ἀγνές σάν τό καθαρὸ χρυσάφι, τὰ λόγια τους ἀληθινὰ καί ἡ ψυχὴ τους καθαρὴ ἀπὸ κάθε ρύπο».

Καί σέ πολλὰ ἄλλα ἐνδιαφέροντα θέματα ἐμβαθύνει ὁ φωτισμένος διδάσκαλος καί ποιμένας. Οἱ διδασκὰς του, παρόλο πού πέρασε ἓνας ὁλόκληρος αἰώνας ἀπὸ τὸν θάνατό του (9 Νοεμβρίου 1920), εἶναι διαχρονικὲς, ἐπίκαιρες, γιατί βασίζονται στόν θεόπνευστο αἰώνιο λόγο τῆς ἁγίας Γραφῆς. Οἱ θερμὲς του πρεσβεῖες ἅς μᾶς συνοδεύουν στὴν καθημερινότητά μας, καί ἡ μορφὴ του ἅς μᾶς παρακινεῖ σέ ἐπίμονο ἀγῶνα γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ τοῦ θείου θελήματος, τῶν θείων ἐντολῶν. Τούτῃ ἡ προσπάθειά μας εἶναι ἡ ἀληθινότερη καταξίωση τῆς προσφορᾶς τοῦ ἁγίου Νεκταρίου, ἡ πραγματικὴ τιμὴ στό ἱερό πρόσωπό του καί ἡ εὐδόωση τῶν προσδοκιῶν του.

Γ.Μ.

Οι άγιοι στη ζωή μας

ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΕΛΕΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Τό άπειρο έλεος του Θεού σκεπάζει την άγωνιζόμενη ψυχή. Τήν υπερασπίζεται καί στίς πιό κρίσιμες ώρες σχεδιάζοντας τή σωτηρία της. Χρησιμοποιεί καί τούς πιό άνύποπτους τρόπους γιά νά τής χαρίσει τήν αιώνιότητα στόν Παράδεισο. Τήν άδυναμία τή μετατρέπει σέ τόλμη, τήν πτώση σέ άγωνιστική διάθεση, τήν άγνοια τής θείας Οίκονομίας σέ γνώση καί επίγνωση.

Μέσα στό πέλαγος του έλέους του Θεού άντάμωσαν ό Άπολλώνιος μέ τόν Φιλήμονα τό 290 μ.Χ. στή Θηβαΐδα τής Αιγύπτου. Έζησαν στά χρόνια του Διοκλητιανού μέ ήγεμόνα τόν Άρριανό.

Ό ένας διατελούσε άναγνώστης τής Έκκλησίας καί ό άλλος ήταν είδωλολάτρης όργανοπαίκτης μέσα στήν αυτοκρατορική αύλή. Η πυξίδα του πρώτου έδειχνε ούρανό καί του δεύτερου χώμα. Έπνευσε όμως δυνατή, παντοκρατορική ή αύρα του Παρακλήτου καί ταύτισε τήν πορεία τους, γιά νά πλεύσουν τελικά καί οί δύο μέ τήν κοινή πίστη στό λιμάνι τής Βασιλείας του Θεού.

Σέ κρίσιμη ώρα βρέθηκε ό Άπολλώνιος νά άρνηθει τήν πίστη του, νά θυσιάσει στους θεούς. Φοβήθηκε τά βασανιστήρια, τό μαρτύριο. Σ' αυτή τήν ώρα τής άδυναμίας δέν κατέφυγε στήν παντοδύναμη χάρη του ζωντανού Κυρίου μας. Μόνο έντυσε τόν Φιλήμονα μέ τά ρούχα του, τόν δωροδόκησε μέ τέσσερα φλουριά καί τόν παρότρυνε νά παραβρεθει στό στάδιο, γιά νά θυσιάσει εκείνος στά είδωλα. Άπροσδόκητα ό Φιλήμων βρέθηκε μέσα στή σωτηρία άτμόσφαιρα τής χάριτος του Θεού. Καθώς ντύθηκε τό σώμα του τό ένδυμα του Άπολλώνιου, ντύθηκε καί ή ψυχή του τόν Χριστό.

Νομίζοντας ό ήγεμόνας ότι είχε μπροστά του τόν Άπολλώνιο κάλεσε τόν Φιλήμονα γιά νά τόν μαγέψει μέ τό μελωδικό του σουραύλι καί νά τόν παρασύρει στήν

είδωλολατρία. "Εκπληκτος ἔμαθε ὅτι εἶχε μπροστά του τόν ὀργανοπαίκτη του. Θαυμαστά ὁ Φιλήμων λαχταροῦσε πιά τό μαρτύριο. Πῶς ὅμως νά μαρτυρήσει, ἀφοῦ δέν ἦταν βαπτισμένος; Οὔτε ὁ ὀνειδισμός τοῦ ἡγεμόνα οὔτε ἡ παρακίνηση τοῦ ὄχλου νά ἀρνηθεῖ τόν ἐμπόδισαν νά ἐνστερνισθεῖ τήν πίστη τῶν χριστιανῶν. Καυτή ἐγινε ἡ ἰκεσία του νά ἀξιωθεῖ τοῦ μυστηρίου τοῦ βαπτίσματος. Τώρα πιά ὅ,τι ἀγαποῦσε ἀπό τόν κόσμο -τό μεθυστικό σουραῦλι του, πού μ' αὐτό ὁδηγοῦσε ἀνθρώπους στήν ἀμαρτία- τό εἶχε παραδώσει στόν Ἀπολλώνιο. Ἦταν ἕτοιμος γιά τήν πολυπόθητη βάπτισι. Εἶχε συνταχθεῖ ὁλόκαρδα μέ τόν Χριστό. Κι Ἐκεῖνος τόν βράβευσε. "Εστειλε τό Πνεῦμα του τό ἅγιο μυστικά καί μιά βροχή ὁρατά καί ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ Φιλήμων βαπτίστηκε στό ὄνομα τῆς ἁγίας Τριάδος. Τό νωπό ἁγιασμένο νερό ἀναμίχθηκε μέ τά αἷματα τοῦ εὐλογημένου μάρτυρα. Γι' αὐτόν χρυσός σταυρός στό βάπτισμά του ἐγιναν τά αἰχμηρά βέλη τοῦ ἡγεμόνα. Ἀλλά δέν ἦταν αὐτά πού θά τοῦ ἄνοιγαν τήν πύλη τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Τό αἷμα πορφύρωσε τό σῶμα του, ἀλλά ἡ γενναία του ψυχὴ ἄντεχε ἀκόμα.

Πῶς νά μείνει ἀνεπηρέαστος ὁ Ἀπολλώνιος ἀπό τήν ἔκτακτη ἐπέμβαση τοῦ Παρακλήτου; Ἐγινε δροσιά πού ἔλυνε τόν Φιλήμονα, ἀλλά καί φωτιά πού ἔκαψε τά ἀμαρτωλά ὄργανα πού τοῦ εἶχε χαρίσει. Τί μπορούσε πιά νά τόν σταματήσει, γιά νά ριχτεῖ κι αὐτός μέ ἐνθουσιασμό στοῦ αἵματος τήν προσφορά; Ἐσμιξε τά δάκρυα τῆς μετάνοιάς του μέ τήν καυτή προσευχή νά ἀξιωθεῖ νά ἀντικρίσει τόν Νυμφίο του Χριστό. Οἱ δῆμιοι ἔκοψαν τά νεύρα τῶν

ποδιῶν του καί τόν ἔσυραν σέ ὅλη τήν πόλη. Μέ εὐγνωμοσύνη δέχτηκε τήν αἱματηρή αὐτὴ περιοδεία. Πῶς ἀλλιῶς νά διαλαλήσει παντοῦ τή σταθερή πλῆ-
ον πίστη του στόν μόνο ἀληθινό Θεό;

Μέ ἱλαρότητα ἀντάμωσαν οἱ δύο μάρτυρες μπροστά στόν ἡγεμόνα. «Ἐνδοξοί», «τοῦ Πνεύματος πέμποντες θεῖαν εὐωδίαν». Ἀμετάκλητη ἦταν ἡ ἀπόφαση γιά τόν ἀποκεφαλισμό τους. Στίς 14 Δεκεμβρίου πολιτογραφήθηκαν στήν οὐράνια Βασιλεία. Ἀργότερα ὁ ἡγεμόνας Ἀρριανός, τραυματισμένος ἀπό ἓνα βέλος στό μάτι, προσφεύγει γιά τή θεραπεία του στόν τάφο τοῦ μακάριου Φιλήμονα. Μετά τή θαυμαστή ἴασή του φωτίστηκαν καί τά μάτια τῆς ψυχῆς του «Πνεύματος αὐγαῖς». Μαζί του βαπτίστηκαν καί οἱ τέσσερις σωματοφύλακές του. Μπροστά στόν Διοκλητιανό «τῆς ἀθεΐας τήν πλάνην θεοπρεπῶς στηλιτεύσαντες» ὑπέμειναν μαρτύριο «καί θανόντες σῶματι, ζῶν ἀτελεύτητον κατηξιώθησαν».

Στόν λειμῶνα τοῦ Παραδείσου «ἀνθώ ωραιότατα» οἱ ἔνδοξοι μάρτυρες Ἀπολλώνιος, Φιλήμων, Ἀρριανός καί οἱ τέσσερις προτικτόροι εὐωδιάζουν τίς χάρες τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Χάρισμά τους οἱ ἄθλοι, τά παλαίσματα στή γῆ, ἀλλά καί ἡ «μακαρία τελείωσις» στόν Οὐρανό. Σκύβουν παρακλητικά στίς βαπτισμένες ψυχές μας, πού δέχονται πύρινα τά βέλη τοῦ πονηροῦ στίς ἀόρατες μάχες τῆς κάθε μέρας. Μᾶς κληροδοτοῦν τήν παντοδύναμη ἀσπίδα τους: τά ἁγιαστικά μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας. Πρεσβεύουν τό ἄπειρο ἔλεος τοῦ Θεοῦ νά μᾶς καταδιώκει «πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς ἡμῶν».

Οὐρανοδρόμος

Στή φωτιά τοῦ καθήκοντος

Διανύουμε μία τόσο ιδιόζουσα σα-
ρακοστή φέτος... Άσφυκτικός κλοιός
ἀπό δυσάρεστες ἐξελίξεις πανταχό-
θεν... Ἀφήνω στήν ἄκρη τὰ γεγονότα
τῆς τραγικῆς ἐπικαιρότητας καί προσ-
παθῶ ὅπως καί τόσοι πιστοί νά ἀξιο-
ποιήσω τίς μέρες τοῦ ἐγκλεισμοῦ.
Φυλλομετρῶ τό Μηναῖο τοῦ Δεκεμβρί-
ου κι ἀναζητῶ... Φτάνω στό συναξάρι
τῆς 17ης τοῦ μηνός, μνήμη τῶν φιλά-
των ἁγίων Τριῶν Παίδων ἐν Καμίνῳ.

Θαυμαστή ἡ σωτηρία τῶν παλληκα-
ριῶν τοῦ Θεοῦ μέσα ἀπό τό καμίνι τῆς
φωτιάς. Δέν ἔσβησε ἡ φωτιά, ἀλλά μέ
τήν ἐπέμβαση τοῦ Θεοῦ αὐτοί βίωσαν
ὑπερουράνια δροσιά μέσα στό καμίνι.
Τούς βρίσκω τόσο γλυκιά συντροφιά
μέσα στή δίνη τῆς πανδημίας! Ἡ ἐμπει-
ρία ἀπό τήν ἔμπυρία τους μοῦ προτεί-
νει διέξοδο στό τωρινό ἀδιέξοδο. Ἦταν
τρεῖς ἀπλοί νεαροί αἰχμάλωτοι κι ὅμως
μέ τήν πίστη στόν Θεό ὑψώθηκαν πάνω
ἀπό τίς δυνάμεις τῆς φύσης. Γι' αὐτό
καί δίκαια ὀρίστηκαν προστάτες τῶν
πυροσβεστών, ἐνῶ κάλλιστα μπορούν
νά σταθοῦν πρότυπα καί γιά κάθε ἄν-

θρωπο πού ἀγωνίζεται καθημερινά νά
εἶναι τοῦ Θεοῦ κινούμενος ἐντός τοῦ
ὅποιου πυρός... Μέ αὐτή τή διπλή ἰ-
διότητα τοῦ προστάτη καί τοῦ προτύ-
που ἐπαναφέρω τούς Τρεῖς Παῖδες στή
σκέψη μου μέ πρόσθετους συνειρμούς
γιά τό τότε καί γιά τό τώρα. Μεταφέρο-
μαι στόν προηγούμενο αἰῶνα κι ἕνας
νεαρός πού πάλεψε μέ τή φωτιά συν-
ταιριάζει μέ τήν ἐπιλογή του τήν ὑπερ-
νί- κηση τῆς ἐσωτερικῆς πυρκαγίδας...

Ξημερώματα 12ης Νοεμβρίου 1942
σημειώνεται πυρκαγιά σέ ἕνα διώροφο
κτήριο στή συνοικία Κουλέ Καφέ. Ὁ
πυροσβέστης Κωνσταντῖνος Πούλιος
ἀπό τό γραφικό Πολυδένδρι Γρεβενῶν
μαζί μέ ἄλλους συναδέλφους καταφτά-
νουν γιά τήν κατάσβεση τῆς ἐκτεταμέ-
νης φωτιάς. Ἀγωνίζονται ὅλοι τους μέ
θάρος κι αὐταπάρνηση. Οἱ στιγμές εἶ-
ναι πολύ κρίσιμες. Ὁ Κωνσταντῖνος
φέρνει στόν νοῦ τόν μόλις 7 μηνῶν γιό
του, τή νεαρή του σύζυγο, τή θαλπωρή
τοῦ σπιτιοῦ του. Ὅμως τό χρέος τόν
καλεῖ νά ὀρμήσει γιά νά σβήσει τή φω-
τιά πού ὀλοένα θεριεύει. Ξαφνικά μέ-

ρος του κτηρίου καταρρέει και καταπλακώνει τόν 26χρονο πυροσβέστη. Τόν ανασύρουν από τά συντρίμμια σοβαρά τραυματισμένο και τόν μεταφέρουν άμέσως στό νοσοκομείο. Δυστυχώς εΐναι πλέον άργά. Μετά από λίγη ώρα αφήνει τήν τελευταία του πνοή.

Ένας πυροσβέστης, λοιπόν, ρίχτηκε στή φωτιά σβήνοντας μέσα του τίς φλόγες τής ιδιοτέλειας. Θυσιάστηκε πάνω στό καθήκον του νά σώσει ζωές συνανθρώπων του και νά περισώσει τίς περιουσίες τους. Ό Κωνσταντίνος υπήρξε ό πρώτος πεσών του επίσημου Πυροσβεστικού Σώματος, γι' αυτό και ή 12η Νοεμβρίου όρίστηκε μετά από χρόνια ως Ήμέρα Μνήμης τών πεσόντων πυροσβεστών, διότι μετά τόν πρώτο πεσόντα πολλοί έπεσαν πάνω στό καθήκον... έξακολουθεΐ ό κατάλογος νά μακραίνει...

Βυθομετρΰ τά κρίσιμα δευτερόλεπτα του διλήμματος εκείνου του παλληκαριου. Θαυμάζω κι άναρωτιέμαι κατά πόσο σήμερα αντιμετωπίζουμε τήν κρίσιμη στιγμή ήρωικά. Έρευνΰ περιστατικά τής άφάνειας μέ άσημους πρωταγωνιστές και διαπιστώνω πώς μπορεί νά μή διαφημίζονται, αλλά ναι, υπάρχουν και στίς μέρες μας άνθρωποι ανάμεσά μας που υπηρετούν θυσιαστικά σέ διάφορες θέσεις. Εΐναι άνθρωποι τής διπλανής πόρτας, του μόχθου και τής δουλειάς... Ποικίλα τά επαγγέλματά τους. Κι όμως κάποια εΐναι λειτουργήματα, άποτελούν χρέος ιερό. Σέ έκτακτες περιπτώσεις άπαιτούν άνδρεία, αυταπάρνηση, υπέρβαση του έγΰ μέσα σέ κλάσματα δευτερολέπτου... Καΐ τότε αυτός ό άπλός άνθρωπος μεταρσιώνεται σέ ήρωα. Γιατί εκείνη τήν

κρίσιμη στιγμή προκρίνει τή σωτηρία του άλλου και ριψοκινδυνεύει τή δική του ζωή. Άγγίζει τή διδαχή του Κυρίου μας νά αγαπούμε τόν πλησίον μας ως έαυτόν. Βρίσκεται μέσα στή φωτιά τής όριακής κατάστασης και παλεύει νά φέρει τή δροσιά, τήν ανακούφιση όσο αυτό εΐναι δυνατόν.

Ύπάρχουν ψυχές που καθημερινά άκροβατούν μεταξύ ζωής και θανάτου και όφείλουμε τουλάχιστον νά τό άναγνωρίζουμε και νά τίς εύχαριστούμε. Πέρα από τά άνδραγαθήματα τών κορυφαίων προσωπικοτήτων τής πατρίδας μας ανά τούς αιώνες, στεκόμαστε σήμερα εύγνώμονα και μπροστά σέ κάθε εύσυνείδητο συμπολίτη που υπηρετεί δίπλα μας. Μάλιστα αυτή τήν τεταμένη περίοδο ένα πλήθος φιλότιμων ανθρώπων μάχονται μέσα στό ζοφερό καμίνι τής πανδημίας. Γιατροΐ, νοσηλευτές και τόσοι άλλοι γνωστοΐ και άγνωστοΐ παλεύουν γιά τήν ασφάλεια όλων μας, γιά νά σβήσουν τίς έστίες του κακού.

Προστάτες στους «πυροσβέστες» παντός είδους στέκουν οι άγιοι Τρεΐς Παΐδες έν καμίνω που τούς τιμούμε στήν καρδιά του Δεκεμβρίου. Εΐτε ή δοκιμασία παρέλθει εΐτε συνεχίζει νά μäs κατακαΐει, έμεις μπορούμε νά προσλαμβάνουμε τήν αύρα του άγίου Πνεύματος άν πορευόμαστε δοξολογικά, όπως ό Άνανίας, ό Άζαρίας κι ό Μισαήλ. Κι άν χρειαστεί από τήν όποια θέση μας στήν κοινωνία νά τολμήσουμε άλλα στή φωτιά, άς δώσει ό Κύριος δύναμη και φωτισμό! Ή έκβαση άνήκει πάντοτε στή δική του πρόνοια.

A.T.

Μέρα πού ξημερώνει

Γέλια, χαρές, φωνές... καί κείνη ή τρομπέτα πού πέρσι τέτοιο καιρό τούς άγόρασε νά άκούγεται στή διαπασών...

"Έβαλε τά χέρια στά αύτιά του ό Μηνάς καί ξέσπασε σέ κλάματα. Στεκόταν σάν κλέφτης κάτω άπό τό έλατο πού ό ίδιος φύτεψε πρίν δέκα χρόνια καί προσπαθούσε νά κλέψει λίγη εύτυχία μέσα άπό τό σπίτι του. Είδε ξαφνικά τήν πόρτα νά άνοίγει καί τόν μικρό του τόν γιό νά προβάλλει στό άνοιγμα.

- Άνέστη, κλείσε γρήγορα τήν πόρτα! άκούστηκε άπό μέσα ή φωνή τής Λίζας, τής γυναίκας του.

Ό μικρός έκανε πώς δέν άκουσε κι ή Λίζα φάνηκε στήν πόρτα καί τόν σήκωσε στήν άγκαλιά της. Έκείνος κρατούσε μέ τά χέρια του τήν πόρτα νά μήν κλείσει καί στήν έπιμονή τής μάνας του ξέσπασε σέ κλάματα.

- Σέλω νά ζω άν έχεται ό μπαμπάς, είπε μέσα στό κλάμα του καί άφησε τήν πόρτα καί τύλιξε τά χεράκια του στόν λαιμό της.

- Είμαι νύχτα τώρα, άγάπη μου γλυκιά, τοϋ είπε σφίγγοντάς τον στήν άγκαλιά της. "Όταν έρθει ό μπαμπάκας, θά μάς είδοποιήσει.

"Εκλεισε ξανά ή πόρτα κι ό Μηνάς άπόμεινε νά κοιτάζει μέ μάτια δακρυσμέ-

να. Τά παιδιά του τόν περίμεναν. Έκείνη άραγε θά μπορούσε νά τόν συγχωρέσει; Είχε δικαίωμα νά τής τό ζητήσει; Δέν είχε μούτρα νά τήν άντικρίσει.

- Λίζα, θέλω νά μέ καταλάβεις, τής είχε πει πρίν δέκα μήνες. Θέλω νά μείνω γιά λίγο καιρό μόνος μου, νιώθω νά πιέζομαι, πνίγομαι...

Έκείνη τότε τόν κοίταξε μέ μάτια δακρυσμένα.

- Καί τά παιδιά; τόν ρώτησε προσπαθώντας νά φανεϊ όσο τό δυνατόν πιό ψυχραιμη.

- Θά σάς στέλνω όσα χρήματα χρειάζεστε, είπε καί δίχως νά γυρίσει άλλο νά τήν κοιτάξει έφυγε άπό τό σπίτι. Δέν περίμενε καν νά γυρίσουν τά δύο μεγάλα του παιδιά άπό τό σχολείο. Οϋτε καί τόν μικρό Άνέστη πήγε στό κρεβατάκι του νά τόν χαιρετήσει. Άπλά έφυγε, μέ άδεια χέρια, μέ άδειο πρόσωπο, μέ άδεια καρδιά γιά εκεί πού πίστεψε πώς τόν περίμενε ή εύτυχία.

"Ενωσε τά πόδια του νά μουδιάζουν άπό τό κρύο, μά πιό φοβερή, πιό μεγάλη παγωνιά ήταν εκείνη πού είχε τυλίξει τήν καρδιά του.

- Ποιός είναι εκεί; άκούστηκε αύστηρή μία φωνή καί μέσα στό σκοτάδι ξεχώρισε τή φιγούρα τοϋ πατέρα του πού

είχε μπει μαζί μέ τή μητέρα του στήν αὐλή.

- Σςς, ἀκούστηκε ἡ φωνή τῆς μάνας του, θά χαλάσουμε τήν ἔκπληξη. Καριά γάτα θά εἶναι.

- ἼΑς ὄψεται ὁ γιός μας! Μόνη γυναίκα μέ τρία παιδιά! Κι αὐτός κάνει τή ζωή του! Ξανακούστηκε νά λέει ὁ πατέρας του.

- Νά τοῦ δώσει ὁ Θεός μετάνοια, μέρα πού ξημερώνει! ἸΑχ, Μηνᾶ μου, ἄχ παιδί μου, τί ἔκανες! ἄκουσε τή μάνα του νά λέει μέ πόνο.

Χτύπησαν τό κουδούνι καί περίμεναν. Ὅταν ἄνοιξε ἡ πόρτα, οἱ τσουρίδες τῶν παιδιῶν ἔπνιξαν κάθε λόγο πού μπορούσε νά ἀκούσει. Ὑστερα ἔκλεισε ἡ πόρτα κι ἔμεινε καί πάλι στήν παγωνιά του.

«Νά τοῦ δώσει ὁ Θεός μετάνοια, μέρα πού ξημερώνει!». Ἡ φωνή, ἡ πονεμένη φωνή τῆς μάνας του ἀντηχοῦσε μέσα του σάν καμπάνα. Πόσο τούς πίκρανε ὅλους!

Μέρα πού ξημερώνει... Χριστούγεννα, Χριστούγεννα! Κι αὐτός φτύνοντας μέ πόνο τά ξυλοκέρατα τῆς ἁμαρτίας του, κάθετα ὅπως ὁ Ἀδάμ ἔξω ἀπό τήν πόρτα τοῦ παραδείσου καί κλαίει τήν πτώση του.

«Χριστέ μου, συγχώρα με», ψιθύρισε καί πιάστηκε ἀπό τό κλαδί τοῦ δέντρου γιά νά μὴν πέσει. «Ὅχι, δέν ἔχω δικαίωμα νά τούς χαλάσω τή βραδιά», ἀπάντησε στή λαχτάρα του νά χτυπήσει τήν πόρτα καί νά μπει μέσα. «Θά πάω νά βρῶ τόν παπα-Ἀλέξανδρο. Πρῶτα νά ἐξομολογηθῶ τή μεγάλη ἁμαρτία μου κι ὕστερα νά ζητήσω συγχώρεση ἀπό τούς δικούς μου».

Ἐφτασε μέ πόδια τρεμάμενα ἀπό τήν ἀγωνία στήν ἐκκλησιά. Δέν ἤξερε ἂν θά τόν προλάβαινε ἐκεῖ, μά ἤλπιζε. Τό

σκοτάδι πού εἶδε τόν ἀπέλπιζε. Ὁ ἥχος ἀπό τή μηχανή αὐτοκινήτου πού ἔβαζε μπρός τράβηξε τό βλέμμα του πρὸς τόν δρόμο.

- Πάτερ! ἔσκισε τή σιωπή τῆς νύχτας ἡ φωνή του κι ἔτρεξε πρὸς τό αὐτοκίνητο.

.....

Στάθηκε λυτρωμένος ἔξω ἀπό τήν πόρτα τῆς ἐκκλησιάς καί κοίταξε τόν οὐρανό. Εἶχε ἀρχίσει νά χιονίζει ὅσο ἦταν μέσα ὁ Μηνᾶς, μά αὐτός ἔψαχνε τό ἀστέρι.

- Μέσα στήν καρδιά σου θά τό βρεῖς, παιδί μου, ἄκουσε πίσω του τόν π. Ἀλέξανδρο νά τοῦ λέει καί γύρισε καί τόν κοίταξε ξαφνιασμένος.

- Αὐτό σέ ὀδήγησε ἐδῶ, συνέχισε συγκινημένος ὁ ἱερέας. ἸΕλα, νά σέ πάω στό σπίτι σου, τοῦ εἶπε χαμογελώντας καί ἄνοιξε τήν πόρτα τοῦ συνοδηγοῦ.

- Μήπως, πάτερ μου, νά πάω αὔριο; εἶπε διστακτικός ὁ Μηνᾶς.

- Ἀπόψε ἐπέστρεψες, παιδί μου, μπορείς νά πᾶς καί στό σπίτι σου. Σέ περιμένουν, εἶπε μέ νόημα ὁ παπάς.

- Τούς πήρατε τηλέφωνο; ρώτησε ἔκπληκτος ὁ Μηνᾶς.

Γέλασε ὁ ἱερέας.

- Ὅχι, ὄχι, παιδί μου, μά ἡ Λίζα κάθε μέρα σέ περίμενε. Εἶπε στά παιδιά ὅτι πήγες ἓνα μακρινό ταξίδι κι ὅτι μία μέρα θά γυρίσεις. Κάθε μέρα τά παιδιά σου ξυπνοῦν μέ τήν ἐλπίδα ὅτι σήμερα θά γυρίσει ὁ μπαμπάς. Νά εἶσαι σίγουρος ὅτι μέ τήν ἴδια ἐλπίδα κοιμᾶται καί ξυπνάει κι ἡ Λίζα.

Σταμάτησε τό αὐτοκίνητο ἔξω ἀπό τό σπίτι του κι ὁ Μηνᾶς κοίταξε μέ εὐγνωμοσύνη τόν ἱερέα.

- Καλά Χριστούγεννα! τοῦ εὐχήθηκε.

- Ἐσύ, παιδί μου, Τόν προσκύνησες

ἤδη στή φάτνη του. Τά ἐζησες τὰ Χριστούγεννα, τοῦ ἀπάντησε ὁ π. Ἀλέξανδρος καί ἐξαφανίστηκε μέσα στή νύχτα.

Ἡ φωνή τῆς τρομπέτας ἔφτασε χαρούμενη μέχρι τὰ αὐτιά του. «Ἄγια Νύχτα σέ προσμένουν μέ χαρά οἱ χριστιανοί».

Χτύπησε τό κουδούνι κι ἡ πόρτα ἄνοιξε. Οἱ σουρίδες τῶν παιδιῶν του τοῦ φάνηκαν σάν καμπάνες κι ἡ Λίζα μπροστά στήν πόρτα σάν ἄγγελος.

- Συγχώρεσέ με, εἶπε μέ δάκρυα καί ἔπεσε στά πόδια τῆς γυναίκας του καί τὰ φίλησε, κι ἔνωσε πῶς προσκυνοῦσε ἐκείνη τήν ὥρα τόν νεογέννητο Χριστό!

- Εἶξες, μανούλα, πού ἦθε νύτα ὁ μπαμπάς; εἶπε ἀθῶα ὁ Ἀνέστης καί σήκωσε τὰ χεράκια του νά τόν πάρει στήν ἀγκαλιά του.

- Μπαμπά, τό ξέλεις; Αὔλιο εἶναι Χριστούγεννα!

- Εἶναι Χριστούγεννα, εἶναι Χριστούγεννα! φώναξε ὁ Μηνᾶς καί ἀφήνοντας τόν γιό του κάτω ἄρπαξε τὰ χέρια τῆς μάνας του καί τὰ φίλησε.

- Μέρα πού εἶναι, μάνα, συγχώρα με κι ἐσύ! Αὔριο ὁ π. Ἀλέξανδρος μᾶς περιμένει ὅλους στήν ἐκκλησία, εἶπε μέ νόημα κι ἡ μάνα, πού κατάλαβε, τόν ἔσφιξε στήν ἀγκαλιά της σάν τότε πού ἦτανε μωρό.

-Δόξα τῷ Θεῷ! εἶπε ἀπλά.

Τά γέλια, οἱ φωνές καί ἡ τρομπέτα στή διαπασῶν ἐνώθηκαν μέ τόν ὕμνο τόν ἀγγέλων. Ὅλα μηνοῦσαν Χριστούγεννα!

Ἑλένη Βασιλείου

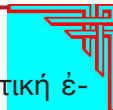

Ἐπιβεβλημένη ἀπάντηση

Μέ ἱκανοποίηση καί διάθεση δοξολογίας στόν Θεό ἀναδημοσιεύουμε τό τεκμηριωμένο ὅσο καί εὐγενές, βαθύτατα πνευματικό κείμενο πού ἀνάρτησε ὡς ἀνακοίνωση ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, στίς 16/11/2020. Ἀντιμετωπίζει δεόντως ὀρισμένα πολύ σημαντικά ἐπίκαιρα θέματα.

Μέ ἀφορμή τήν κοίμηση τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Λαγκαδᾶ κυροῦ Ἰωάννου ὠρισμένοι δημοσιογράφοι εἰρωνεύθηκαν μέ ἀπολίτιστο τρόπο τήν ἐκδημία του καί τήν μαρτυρία τῆς πίστεώς του στήν Θεία Κοινωνία, ὡς νά εἶχαν στοιχεῖα γιά τήν αἰτία μεταδόσεως τῆς νόσου. Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μέ θλίψη διαπιστώνει ὅτι ὠρισμένα ΜΜΕ δέν παύουν ποτέ νά στοχοποιοῦν τοὺς ὀρθόδοξους χριστιανούς, κληρικούς καί λαϊκούς, ὡς ἰδεολογικό ἀντίπαλό τους.

Ἀπέναντι στίς διαστρεβλώσεις τοῦ λόγου τῆς Ἐκκλησίας ὑπενθυμίζεται ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος μέ τίς Ἐγκυκλίους

καί τίς Ἀνακοινώσεις της: α) πάντοτε συνιστᾷ πειθαρχία στά ὑγειονομικά μέτρα μέσα καί ἔξω ἀπό τούς Ἱερούς Ναούς, β) οὐδέποτε ὑποστήριξε τούς ἀρνητές τῆς πανδημίας, γ) οὐδέποτε διέδωσε παιδαριώδεις καί εἰδωλολατρικές ἀπόψεις ὅτι οἱ ὀρθόδοξοι ἱερεῖς ἤ γενικῶς οἱ χριστιανοί δέν πρόκειται νά νοσήσουν λόγω τῆς ιδιότητάς τους. Ἀντιθέτως ἡ Ἱερά Σύνοδος ἀπό τήν ἀρχή τῆς ὑγειονομικῆς κρίσεως συνεργάζεται μέ τήν Πολιτεία, καί τά μέλη της τηροῦν τίς ὑγειονομικές προβλέψεις, προτρέποντας τούς κληρικούς καί τόν πιστό Λαό νά τηροῦν ὅσους περιορισμούς θεσμοθετοῦνται ἀπό τό Κράτος καί εἰσηγοῦνται οἱ ἐπιστημονικοί σύμβουλοί του. Ἡ Ἐκκλησία αὐτονόητα ἀποδέχεται τήν σημασία καί ἀποστολή τῆς ἱατρικῆς ἐπιστήμης, ὅπως ὑπαγορεύεται ἀπό τήν Ἁγία Γραφή: «Τίμα τόν ἱατρό ὅπως τοῦ ἀρμόζει, ἔχοντας ὑπ' ὄψιν σου τίς ὑπηρεσίες του στίς ἀνάγκες σου, γιατί ὁ Κύριος τόν ἔκτισε» (Σοφ. Σειράχ 38,1), τονίζοντας τήν καίρια παρουσία τῆς πίστεως στόν Θεό γιά τήν θεραπεία τοῦ πιστεύοντος ἀνθρώπου: «Συγχρόνως ὁμως παρακάλεσε καί τόν Κύριο· καί αὐτός θά σέ θεραπεύσει» (Σοφ. Σειράχ 38,1).

Ὡρισμένοι ἐπίδοξοι καθοδηγητές τῆς κοινῆς γνώμης ἐπιμένουν μέ νευρωτικό τρόπο νά ἀσχολοῦνται ἀποκλειστικά μέ τήν Θεία Κοινωνία καί νά ἐπιβάλουν ἀντιεπιστημονικούς συσχετισμούς μέ τή διασπορά τοῦ κορωνοϊοῦ, σέ πείσμα τῶν ἐπιδημιολογικῶν στοιχείων καί ἀποφαίνονται ἀκόμα καί γιά ζητήματα πίστεως «δογματίζοντας» δίχως καμία θεολογική γνώση καί ἀρμοδιότητα. Ἀφ' ἧς στιγμῆς ἡ δημοκρατική

Πολιτεία ἐγγυᾶται τήν θρησκευτική ἐλευθερία, δέν εἶναι δικαίωμά τους νά ζητοῦν τήν κρατική ἀπαγόρευση τῆς Θείας Κοινωνίας ὡς «ἀνθυγιεινῆς», ἐπειδή δέν πιστεύουν οἱ ἴδιοι. Καί κυρίως δέν εἶναι δικαίωμά τους νά ἐπιχαιρουν καί νά χλευάζουν τήν κοίμηση ἐνός συνανθρώπου τους, ἐπειδή ἦταν κληρικός τῆς Ἐκκλησίας, τήν ὁποία θεωροῦν ὡς παράταξη καί μάλιστα ἀντιθετή τους.

Ἀπευθύνουμε πρὸς ὅλους θερμότητα ἔκκληση νά μὴν ἐνδώσουν στήν καλλιέργεια κοινωνικοῦ ρατσισμού, στήν στοχοποίηση καί ἐνοχοποίηση τῶν ἀρρώστων καί τῶν νεκρῶν τῆς πανδημίας τοῦ κορωνοϊοῦ γιά ὅποιονδήποτε λόγο. Παρακαλοῦμε ὅλοι νά παραμείνουν συγκρατημένοι, νά σεβασθοῦν τούς ἀσθενεῖς, τούς ἱατρούς, τούς νοσηλευτές καί ὅσους ἀγωνίζονται γιά τήν θεραπεία τῶν ἀσθενῶν, ἐνῶ ταυτόχρονα παρακαλοῦμε νά δείξουν ὅλοι τόν πρέποντα σεβασμό στόν μακαριστό Μητροπολίτη Λαγκαδᾶ, Λητῆς καί Ρεντίνης κυρό Ἰωάννη, ὁ ὁποῖος στά δέκα χρόνια τῆς ποιμαντορίας του προσέφερε τά μέγιστα σέ ὅλους τούς τομεῖς τῆς διακονίας του. Τό εὐσεβές πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μέσα στήν πανδημία συνεχίζει νά προσεύχεται γιά τήν ὑγεία καί τή ζωή τῶν ἀνθρώπων, ἐνῶ καί οἱ κληρικοί τελοῦν τήν Θεία Λειτουργία προσφέροντας ἀναίμακτη θυσία στόν Κύριο «ὑπὲρ τῶν μισούντων καί ἀγαπώντων ἡμᾶς» καί «ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς καί σωτηρίας».

*Ἐκ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος*

Συζητώντας τά γεγονότα...

Ἅγιος Καλλίνικος Ἐδέσσης

Στίς 15 Ὀκτωβρίου τελέστηκε στήν Ἑδεσσα πανηγυρικό ἀρχιερατικό συλλείτουργο ἐπὶ τῇ ἀνακομιδῇ τῶν ἱερῶν λειψάνων τοῦ νέου ἀγίου τῆς Ἐκκλησίας μας Καλλινίκου Ἐδέσσης (ἡ μνήμη του τιμᾶται στίς 8 Αὐγούστου). Ὁ ἅγιος Καλλίνικος (1919-1984) ὑπῆρξε ὄντως μία ξεχωριστή καί εὐλογημένη προσωπικότητα. Ὅσοι τόν γνώρισαν θαύμασαν τήν ἀκλόνητη πίστη του, τήν ταπείνωσή του καί ἰδίως τήν πραότητα καί τήν ἀγάπη του, τήν ὁποία ἐκδήλωνε στήν πράξη. Λέγεται ὅτι ἦταν τόσο ἐλεήμων, ὥστε νά ξεχνᾷ ἐντελῶς τίς προσωπικές του ἀνάγκες καί νά δανεῖζεται στό τέλος γιά νά τίς καλύψει. Δέν χειροτονήθηκε ἐπίσκοπος γιά τόν χρυσό ἀλλά γιά τόν Χριστό. Οὐδέποτε διανοήθηκε ὅτι θά ἀναλάβει μιά τέτοια εὐθύνη, ὥστόσο ὑπάκουσε στήν κλήση τοῦ ἀγίου Θεοῦ καί στό κέλευσμα τοῦ ὁραματιστῆ ἀρχιεπισκόπου Ἱερωνύμου Α΄ (Κοτσώνη), ὁ ὁποῖος προσπάθησε νά ἀνεβάσει στούς ἐπισκοπικούς θρόνους κληρικούς πιστούς, ἀκέραιους καί μέ γνήσιο ἐκκλησιαστικό φρόνημα. Πραγματικά δέν χρειάζεται ἄλλη ὑπεράσπιση γιά τίς ἐπιλογές του ὁ ἐκλεκτός ἐκείνος καί τόσο συκοφαντημένος ἀρχιεπίσκοπος. Ὁ ἅγιος Καλλίνικος, καί ὄχι μόνο, ἀποτελεῖ τήν πιό προφανή καταξίωση.

Ἐνθαρρυντικές πρωτοβουλίες

Τά ἀκριτικά μας νησιά, τόσο τοῦ Ἰονίου ὅσο καί τοῦ Αἰγαίου, εἶναι τοῖς πᾶσι γνωστό ὅτι ἔχουν ἐρημώσει ἀπό ἔμφυχο δυναμικό. Ἐλάχιστοι κάτοικοί τους ἔχουν ἀπομείνει. Παρά τή σπουδαιότητα αὐτῶν τῶν περιοχῶν -λόγῳ τῶν ἐχθρικών ἐπιβουλῶν-, τό κράτος ἀδυνατεῖ νά ἀντιμετωπίσει τήν κατάσταση.

Υπάρχουν ὅμως κάποιοι πού ἀποφεύγοντας νά μποῦν στή διαδικασία γιά ἀναζήτηση τοῦ τί δέν ἔγινε καί ποιός ἔπρεπε νά τό κάνει, ἀνασκουμπώθηκαν καί ἔθεσαν στόχο τους τό «τί μπορεῖ νά γίνει τώρα καί τί μπορῶ νά κάνω ἐγώ». Καί ἀθόρυβα, σεμνά, ὀργανωμένα καί μεθοδικά κάνουν τή δουλειά τους, μέ μικρά ἔστω βήματα. Ὁ μή κομματικός Σύνδεσμος Ἀκαδημαϊκῶν τῆς Ἑλλάδας καί τῆς Διασπορᾶς International Hellenic Association (IHA) κατάφερε νά λειτουργήσει ξανά τό Δημοτικό Σχολεῖο στήν Ἑρεϊκούσα τῶν Διαποντίων Νήσων.

Μέσα στό πρόγραμμα τοῦ Συνδέσμου εἶναι καί ἡ προσέλκυση οἰκογενειῶν πού θά ἤθελαν νά ἐγκατασταθοῦν σέ κάποιο ἀπό τά συγκεκριμένα νησιά. Ὅσο κι ἂν ἀκούγεται ἀνέφικτο, ἀρχίζει κι αὐτό σιγά-σιγά νά ὑλοποιεῖται.

Μπορεῖ ἡ ἀτμόσφαιρα στόν ἐθνικό μας ὀρίζοντα νά βαραίνει συνεχῶς, ἀλλά τό φιλότιμο τοῦ Ἑλληνα καί ἡ ἀγάπη στήν πατρίδα χύνει ἐλπιδοφόρο φῶς στό μέλλον.

Συζητώντας τὰ γεγονότα...

Μ' ἓνα πιάτο φαΐ

Ἐνῶ ἡ καραντίνα ἐπιβάλλει νά μένουμε κλεισμένοι καθένας στό σπίτι του καί νά φροντίζουμε πῶς θά τά βολέψουμε μέ τά δικά μας προβλήματα, ὑπάρχουν κάποιοι πού σκέφτονται πῶς θά λύσουν τά προβλήματα τῶν ἄλλων. Γιά ἓνα μήνα δωρεάν φαγητό προσφέρθηκε νά μαγειρεύει ἐστιατόριο στήν Πολίχνη Θεσσαλονίκης γιά ὅσους δέν βρίσκουν πιά ἀνοιχτά τά συσσίτια λόγω τῶν ἔκτακτων μέτρων στήν πόλη. «Μέ ἓνα πιάτο φαΐ κανείς δέν ἔγινε φτωχότερος», τελειώνει ὁ καταστηματοῦχος τήν ἀνακοίνωσή του. Κι ἐμεῖς τόν συγχαίρουμε καί συμπληρώνουμε: Μέ τό νά προσφέρεις ἓνα πιάτο φαΐ μόνο πλουσιότερος μπορεῖς νά γίνεις σέ ἀνθρωπιά, βαθιά χαρά καί ικανοποίηση.

Καθῆκον καί αὐτοθυσία

Εἶναι ὁ μοναδικός γιατρός στή Νάξο καί ἔπρεπε νά παραβρεθεῖ στόν ἀγῶνα γιά τήν κατηγορία Α1 βόλεϊ γυναικῶν. Καί παραβρέθηκε, μέ σφιγμένη τήν καρδιά, μέ δακρυσμένα τά μάτια, μέ τή σκέψη του στόν πατέρα του πού ξεψύχησε λίγες ὥρες πρίν τήν ἑναρξη τοῦ ἀγῶνα. Μποροῦσε νά ἀρνηθεῖ γιά προσωπικούς λόγους, ἀλλά ἔτσι θά παραβίαζε τόν ὄρκο του, πού θέλει τόν γιατρό νά βρίσκεται ὅπου ὑπάρχει ἀνάγκη, ἀλλά καί ἡ ὁμάδα βόλεϊ τοῦ νησιοῦ θά μηδενιζόταν. Ὁ Γιαννούλης Μανωλᾶς προτίμησε νά κρα-

τήσει τόν πόνο γιά τόν ἑαυτό του καί νά ἐκπληρώσει στό ἀκέραιο τό καθῆκον του. Τίμησε καί τό σῶμα τῶν γιατρῶν καί τό νησί του, μά, προπάντων, τόν γιατρό πατέρα του, πού τοῦ δίδαξε τήν αὐτοθυσία ὡς βασικό χαρακτηριστικό γιά ἓναν λειτουργό υγείας.

Πιστές στήν παράδοση

«Ὑποκλίνομαι στό μεγαλεῖο ψυχῆς καί τή λεβεντιά αὐτῶν τῶν παιδιῶν» τονίζει, σέ δήλωσή του, ὁ ὑπουργός Ὑγείας, Βασίλης Κικίλιας, ἀναφερόμενος στίς δέκα νοσηλεύτριες πού ἀνέβηκαν στή Μακεδονία γιά νά ἐπανδρώσουν νοσοκομεῖα τῆς Θεσσαλονίκης, ὅπου αὐτόν τόν καιρό δίνεται ἡ μεγάλη μάχη μέ τήν πανδημία.

Εἰδικευμένες στήν ἐντατική νοσηλεία, μέ σεμνότητα καί διάθεση νά συμπαρασταθοῦν στούς συναδέλφους τους δήλωσαν «παρούσες», συνεχίζοντας μία παράδοση πού θέλει πάντα τούς Κρήτες νά συμπαραστέκονται στή Μακεδονία. Δέν ξεχνοῦν οἱ Μακεδόνες τούς 3.000 Κρητικούς πού πήραν μέρος στόν Μακεδονικό Ἀγῶνα καί τούς 800 περίπου πού ἄφησαν τά κόκκαλά τους στή μακεδονική γῆ. Τό παράδειγμα τῶν δέκα νοσηλευτριῶν δημιούργησε ἓνα μεγάλο κύμα ἐθελοντῶν ἀπό διάφορα μέρη τῆς πατρίδας μας. Τό φιλότιμο, εὐτυχῶς, ἐξακολουθεῖ νά ἀποτελεῖ χαρακτηριστικό τοῦ Ἑλλήνα.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

2020

Α΄ ΑΠΟΛΥΤΡΩΤΙΚΑ ΜΗΝΥΜΑΤΑ

2020, σ. 3 - Γιά τήν οίκογένεια, σ. 35 - Νά ἀγαπήσουμε τήν ἄσκησι!, σ. 67 - Γεώργιο καί γεωργός, σ. 99 - Τί διδαχθήκαμε τελικά;, σ. 131 - Μέ ἀρχοντιά καί φιλότιμο, σ. 163 - Ἡ Σεμνή, σ. 195 - Ἐπιστροφή στή βαρβαρότητα, σ. 235 - Οἱ εὐλογημένοι, σ. 267 - Σαθρό θεμέλιο, σ. 299.

Β΄ ΚΥΡΙΑ ΑΡΘΡΑ

Δάκας Ἀλ. Εὐ.: Τό ἀγώνισμα τῆς μετάνοιας, σ. 4 - Ὁ ἐχθρός ἐντός τῶν τειχῶν, σ. 36 - Πορεία σταυρική, σ. 68 - Ἡ ἀγία ἀπάτη, σ. 132 - Ὁργή καί ἀγάπη, σ. 164 - Θαρσεῖτε, ἐγώ εἰμι! μὴ φοβεῖσθε!, σ. 196 - Στόν ἀγρό τῶν καρδιῶν, σ. 236 - «Θέλω νά δῶ γιά νά πιστέψω!», σ. 268 - Ὁ Χριστός, ἡ ἀλήθεια, σ. 300.

Σάκκος Ν. Στ.: Ὁ ἰός τῆς γρίπης καί ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ, σ. 100.

Γ΄ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΕΙΣ ΣΤΗΝ Π. ΔΙΑΘΗΚΗ

Σάκκος Ν. Στ.: Τό παράπονο τοῦ Θεοῦ (Ἡσ 1,1-3), σ. 8 - Ὁρῆνος γιά τό ἄκαρπο ἀμπέλι (Ἡσ 6,1-8), σ. 40 - Τά ἔξι οὐαί (Ἡσ 5,8-23), σ. 116 - Ἡ κλήση τοῦ Ἡσαΐα στό προφητικό ἀξίωμα (Ἡσ 6,1-8), σ. 148 - Θριαμβευτικό τραγοῦδι εἰρήνης καί ἀναστάσεως (Ἡσ 26,1-2. 19-21), σ. 168 - Ἡ ἄνοιξη τῆς μεσσιακῆς ἐποχῆς (Ἡσ 52,1-7), σ. 240 - Ἡ ἀληθινή νηστεία (Ἡσ 58,1-7), σ. 272 - Ἡ νύμφη Σιών, σ. 303.

Δ΄ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΑ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

Σάκκος Ν. Στ.: Ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ἦλθε στή γῆ (Μθ 4,12-17), σ. 16 - Θά ξαναέλθει! (Μθ 25,31-46), σ. 48 - Μπορεῖ νά μεταμορφωθεῖ ὁ κόσμος μας; (Μθ 9,17-31), σ. 80 - Γιατί γράφτηκε τό Εὐαγγέλιο; (Ἰω 20,19-31), σ. 112 - Δύο μεγάλες ἀποκαλύψεις (Ἰω 17,1-13), σ. 144 - Πίστη καί ἐμπιστοσύνη (Μθ 6,22-33), σ. 176 - Μέ τή ζυγαριά τῆς αἰωνιότητος (Μρ 8,34-9,1), σ. 212 - Ἡ συντριβή τοῦ σατανᾶ (Λκ 10,16-21), σ. 248 - Ὁ κατεξοχὴν πλησίον (Λκ 10,25-37), σ. 280 - Σᾶς περιμένω (Λκ 14,16-24), σ. 312.

Ε΄ ΜΙΑ Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ

Παντελῆς Καραφίλογλου: Ἡ νομοτέλεια τῆς χριστιανικῆς συγχωρητικότητος Α΄, σ. 180 - Β΄, σ. 208 - Γιατί ἡ ἔλλειψη συγχωρητικότητος εἶναι ἁμαρτία;, σ. 250.

ΣΤ΄ ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΣΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ

Ἰχνηλάτης: Σθεναρή ὁμολογία, σ. 6 - Ἅγιος βλαστός, σ. 38 - Ἡ κλήση εἶναι προσωπική, σ. 110 - «Ζεύγος ὁμόζυγον», σ. 136 - Πλοῦτος καί δύναμη ἡ ὀρθόδοξη πίστι!, σ. 244.

Μ. Δανιήλ: Οἱ παγκόσμιες ἡμέρες κι ἡ παγκοσμιότητα τῶν ἁγίων, σ. 172.

Οὐρανοδρόμος: Λειτουργός Θεοῦ - διάκονος λαοῦ, σ. 76 - «Ἐν πλατυσμῶ», σ. 276 - Μέσα στό ἔλεος τοῦ Θεοῦ, σ. 316.

Ζ΄ ΜΕ ΟΔΗΓΟ ΤΟΝ ΘΕΙΟ ΜΥΣΤΑΓΩΓΟ

Καλογεράκη Δ.: Ἅγιος Νικόλαος Καβάσιλας: ὁ ὑψιπέτης Χαμαετός, σ. 10 - Θεία Λειτουργία: «Τὰ πρὸ τῆς θυσίας» Α΄, σ. 42 - Β΄, σ. 78 - «Ἡ θυσία», σ. 146 - «Τὰ μετὰ τὴν θυσίαν» Α΄, σ. 170 - Β΄, σ. 200 - «Τό πέρας τῆς ἱερᾶς τελετῆς τῆς εὐχαριστίας», σ. 246.

Η΄ ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΜΝΗΜΕΣ

Ἑλληνίς: Ὁ πρῶτος ἐορτασμός τῆς ἐθνικῆς ἐπετείου, σ. 88 - Ὁ ἐπίσκοπος τῶν «Ἐλευθερων Πολιορκημένων» (1776-1826), σ. 120 - Ἐκατό χρόνια ἐλεύθερη Θράκη, σ. 138 - Δεινοί Ἰκαροί τοῦ 1940, σ. 253 - Ὁ μανιάτης ἀγωνιστής Ἠλίας Τσαλαφατίνος, σ. 278.

Μαρτινιανή: Χρυσόστομος Καραῖσκος, ὁ ἄγνωστος «Παῦλος Μελάς» τοῦ Πόντου, σ. 54.

Θ΄ ΣΧΟΛΙΟ ΣΤΗΝ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΑ

Αἰγουστίνου Εὐδ.: Βραδυφλεγὴς βόμβα!, σ. 26 - Ὁ πλοῦτος τῆς ὀλιγάρκειας, σ. 59 - Ἡ ἀγίασμένη καί προδομένη ἐπανάσταση, σ. 73 - Πάσχα στή σκλαβιά!, σ. 107 - Δήμιοι οἱ πανδημίες!, σ. 153 - Ἰχνηλάτηση στόν «ἐπιδημιολόγο» Ἱπποκράτη, σ. 186 - Καποδίστριας, ἡ καρδιά πού χτυποῦσε γιά τήν Ἑλλάδα, σ. 202 - Ἐμεῖς καί τό 1940, σ. 258 - Ἀμερικανοθεμεμένο τό 1821;, σ. 289.

Ι΄ ΣΥΖΗΤΩΝΤΑΣ ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

Ἡ αὐθεντία τῆς Βίβλου - Ἡθική καί ἱστορική ὑποχρέωση τῆς Ἑλλάδας, σ. 30 - Ἀγωνία γιά ἀθανασία - Νά ἀνησυχούμε; σ. 31 - Ἡμέρα ἀγέννητου παιδιοῦ - Ὁ Χριστός ἐνώνει - Τό κεφάλι ψηλά!, σ. 62 - Τά παιδιά μας - Βικιπαίδεια καί ἐλληνική ἱστορία, σ. 63 - Μηδέν κακόν ἀμιγές καλοῦ! - Διπλή πρωτιά ἐλλήνων γιατρῶν, σ. 126 - Ἀφύπνιση, σ. 127 - «...οὐ γὰρ οἶδαι τί ποιοῦσι» - Δέν ἐξέλιπε - Φίλημα ζωῆς, σ. 158 - Τό χρέος

- 'Η Άλθηεια, σ. 159 - 'Εν μέσω πανδημίας - Άποκαρδιωτική έκπληξη, σ. 190 - Δέν μπορεί νά κρυφτεῖ - 'Απ' τό κακό στό χειρότερο, σ. 191 - Τί νά περιμένουμε; - Θεοῦ ἐπέμβαση!, σ. 218 - 'Η ἀντίδραση τῆς στιγμῆς - Τί διδάσκει ἡ ἱστορία, σ. 219 - Δόσις καί ἀντίδοσις - Ναί μέν ἀλλά... - Άποχαιρέτα το τό Αἰγαῖο πού χάνεις, σ. 263 - Τό σκάφος ἤδη μπάζει νερά... - Ποιά κληρονομιά; σ. 294 - Καί μία ἀπορία - Άγια-Σοφία, Ους Reis καί τουρκοσειρές, σ. 295 - Άγιος Καλλίνικος Ἐδέσσης - Ἐνθαρρυντικές πρωτοβουλίες, σ. 324 - Μ' ἕνα πιάτο φαῖ - Καθῆκον καί αὐτοθυσία - Πιστές στήν παράδοση, σ. 325.

ΙΑ'. ΣΚΗΝΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΑΞΗ

Μ.Ε.Χ.: «Όλα γιά τήν Ἑλλάδα!», σ. 18 - Πρόσθετες βῆμα!, σ. 46 - Τόν Μάρτιο μιλάμε Ἑλληνικά!, σ. 84 - Μιά ἀλλιώτικη ΤΗΛΕ-ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ, σ. 150 - Ἐνα ματωμένο γράμμα, σ. 256 - Ἐνα γραμματόσημο μᾶς μαθαίνει ἱστορία, σ. 285.

ΙΒ'. ΕΙΣ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ

π. Μιχαήλ Κόνιας: Ἱερομόναχος Γερβάσιος Ραπτόπουλος, ὁ διάκονος τῶν φυλακῶν, σ. 174.

Μυτιληναῖος Π. Γεώργιος: Ρωμανός Μπιτσαχτισίδης, ὁ πρωτομάστορας, σ. 231.

— Σωτήριος Εὐσταθίου, σ. 205.

ΙΓ'. ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Βασιλείου Ἐλ.: Ἡ ἀλλαγὴ τῆς χρονιάς, σ. 24 - Ἡ φωτιά τῆς ἐκδίκησης, σ. 90 - Ἀπό τήν αὐλή τῆς ἐκκλησιάς στήν ἀγκαλιά της, σ. 124 - Ἀνάβω θυμιατήρι..., σ. 156 - Ἡ τιμὴ τιμὴ δέν ἔχει!, σ. 183 - Μέ τόν Θεό μαζί, σ. 216 - Ἐνα καρβέλι ψωμί, σ. 261 - Τά δύο φυλαχτά, σ. 291 - Μέρα πού ξημερώνει, σ. 320.

ΙΔ'. ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Δαμιανίδου Δ.: Ὁ φρόνιμος οἰκονόμος, σ. 53 - Νύχτα Χριστουγέννων, σ. 307.

Ἰωάννης: Στούς ἥρωες τοῦ '40, σ. 243.

Μνάσων: Στόν Δάσκαλο, σ. 119.

Μυτιληναῖου Φ.: Ὑπαρσεῖτε, ἐγὼ εἰμι!, σ. 198.

Φωτιάδου-Κωνσταντίνου Φωτεινῆ: Πόν(τ)ος, σ. 143.

ΙΕ'. ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ

Εἶναι «ὑπόθεση ζωῆς!», σ. 29 - «Τί μητρός θαυμαστότερον;» - Εὐγνωμοσύνης χρέος, σ. 93 - Πράξη ἀγάπης - Ἀγάπης ἀντίδωρο, σ. 189 - Κατασκήνωση 2020: Ὑπαρσεῖτε, ἐγὼ εἰμι!, σ. 223 - «Εὐλόγησε, Κύριε...», σ. 293.

ΙΣΤ'. ΔΙΑΦΟΡΑ

Α.Σ.: Μία ἐξαιρετική ἐκδήλωση-ἐνημέρωση, σ. 20.

Α.Τ.: Μία γενναιόδωρη ψυχὴ ἐνσαρκώνει μεγαλόπινα ὄνειρα, σ. 82 - Στή φωτιά τοῦ καθήκοντος, σ. 318.

Ἄλκης: Δικαιωματιστής, σ. 274.

Γ.Μ.: Δάσκαλε..., σ. 14 - Διαχρονικές διδαχές, σ. 314.

Δ. Στ.: Μικρό ἀφιέρωμα στή μεγάλη μορφή τοῦ π. Αὐγουστίνου, σ. 220.

Δια-κριτικός: «...ἡ ἀναπνευστέον», σ. 114 - Κορωνο-λαός, σ. 178.

ἐπ. Αὐγουστίνου Ν. Καντιώτου: Τιμὴ εἰς τόν σταυρόν, σ. 214.

ἐπ. Ἐδέσσης κ. Ἰωήλ: Εὐχή διὰ τόν κορωνοϊόν, σ. 103.

Εὐ. Αὐ.: Ἡ παιδαγωγική τοῦ ἁγίου Νεκταρίου, σ. 282.

Ζ.Γ.: Ἀπομεινάρια, σ. 44 - Ὡς πτωχοί, σ. 70 - «Μέσης δὲ νυκτός», σ. 106 - Ἀντιστροφή, σ. 134 - Σάν τόν ἄνεμο, σ. 166 - Ἐνέκρυσεν, σ. 238 - Γεννᾶται, σ. 306.

Ἰουστίν, μοναχῆ: Στοχασμός, θλίψη καί ἀποτέφρωση, σ. 22.

Ι.Σ.Ε.Ε.: Ἐπιβεβλημένη ἀπάντηση, σ. 322.

Καλογεράκη Δ.: Ἡ ἄδικη δίκη τοῦ Δικαίου, σ. 104.

Κουπουρτιάδου Μαρία: Μά πῶς μπορεῖ νά ζήσει κανεὶς χωρὶς οὐρανό;, σ. 206.

Κρής: Πόσα ἀκόμα!, σ. 58.

Κυρίζογλου Γ.: Ὑπογεννητικότητα, ἕνα δυσοοῖνο μέλλον γιά τή χώρα μας Α', σ. 12 - Β' σ. 50 - Γενοκτονία τῶν Ποντίων: Μνήμη - Ἀγώνας γιά τήν ἀναγνώρισή της, σ. 141.

Μ. Δανιήλ: Ἐνα ἦτα... μέ φέρνει στή φάτνη Σου!, σ. 308.

Μαρτινιανῆ: Ἦρθε ἡ ὥρα, σ. 309.

Μελίτων: Ὑπάρχει Θεός;, σ. 270.

Μουρατίδου-Αἰναλίδου Ἐλισάβετ: Ἡ δική μου μάνα..., σ. 56.

Παπαδημητρίου Ἀπ.: «Θέλει ἀρετὴν καί τόλμην ἡ ἐλευθερία», σ. 86.

Σάκκος Ν. Στ.: «Χαῖρε Κεχαριτωμένη!», σ. 72.

Σίλας: Πιστός στό στενὸ μονοπάτι, σ. 199.

Χ.Μ.-Δ.: Ὅπου σπέρνει ὁ διάβολος..., σ. 287. — Ἐμεῖς δέν συμφωνήσαμε, σ. 94.

ΙΖ'. ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΕΝΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Μ.Θ.: Μεγαλειώδη συναισθήματα!, σ. 123.

Μ.Κ.: Τῇ ὑπερμάχῳ..., σ. 123.

Σ.Τ.: Οἱ μικρές στιγμές, σ. 311.

Ἡ ΠΑΡΘΕ-
ΝΟΣ ΣΗ-
ΜΕΡΟΝ
Τὸν ΠΡΟ-
ΑΙΩΝΙΟΝ
ΛΟΓΟΝ ἔ-
ΣΤΗΛΑΙΩ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ «ΑΠΟΛΥΤΡΟΣΙΣ»
ΠΕΛΟΠΟΣ 7
54633 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ